

สารบัญ

1. แสนสนุกเมื่อลูกเป็นไฟ	11
2. เราปราบนกฮัมมิ่งเบิร์ดยักษ์หนักเจ็ดพันปอนด์	24
3. คนขายไอศกรีมวางแผนฆ่าเรา	36
4. ขอเรียนเชิญร่วมงานวันเกิดในวันสิ้นโลก	50
5. ผมชักจะเกลียดดวงจันทร์ควายเอามากๆ	68
6. ผมเกือบตายเพราะอ่างอาบน้ำ	82
7. ของขวัญจากห่มหัวหมา	94
8. ระบบขัดข้องที่สถานีอวกาศออร์ลู (ขอภัยในความไม่สะดวกเนื่องจากลิงบาบูนยักษ์เข้าโจมตี)	108
9. ท่องريسเซียกับผู้บงการทางความสูง	132
10. เพื่อนเก่าตัวแดงมาเยี่ยม	146
11. คาร์เตอร์ทำเรื่องโง่สุดๆ (แต่ก็ไม่มีใครประหลาดใจเลย)	163
12. ฉันทกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการขานชื่อ	178

13. ผมมีปีศาจติดอยู่ในรูกมูก	203
14. ณ หลุมศพของเซี่ย ราซิด	219
15. อูฐทั้งหลายล้วนชั่วร้าย...	230
16. ...แต่ไม่ชั่วร้ายเท่าพวกโรมัน	243
17. เมนซีคอฟจ้างหน่วยมือสังหารผู้ร่าเริง	269
18. ดวลพินก่อนวันสิ้นโลก	287
19. การล้างแค้นของบูลส์วิงเคิล เทพกวางมุส	304
20. เราไปเยือนเรือนแห่งฮิปโปผู้อารี	321
21. เราซื้อเวลา	339
22. เพื่อนในสถานที่ที่คาดไม่ถึง	363
23. เราจัดงานเลี้ยงสุดมันส์	380
24. ฉันให้สัญญาที่ไม่มีวันรักษาได้	389
หมายเหตุผู้เขียน	404

คำเตือน

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นนิยายที่ดัดแปลงจากบันทึกเสียง คาร์เตอร์และเซดี้ เคน ปรากฏตัวขึ้นครั้งแรกผ่านทางบันทึกเสียงที่ผมได้รับเมื่อปีที่แล้ว ซึ่งผมถอดเทปออกมาเป็นหนังสือที่ชื่อว่า 'พระมิดสีเลือด' บันทึกเสียงชุดที่สองนี้ถูกส่งมายังบ้านของผมหลังหนังสือเล่มแรกได้รับการตีพิมพ์ไม่นาน ผมจึงได้แต่สันนิษฐานว่าพวกเคนไวใจผมมากพอที่จะมอบหมายให้ถ่ายทอดเรื่องราวของพวกเขาต่อไป หากบันทึกเสียงชุดที่สองนี้เป็นความจริง ก็คงกล่าวได้เพียงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นน่าตกใจยิ่งนัก เพื่อเห็นแก่พวกเคนและโลกใบนี้ ผมได้แต่หวังว่าเรื่องราวต่อไปนี้เป็นเพียงเรื่องแต่ง มิฉะนั้นพวกเราคงตกที่นั่งลำบากกันขนานใหญ่

คาร์เตอร์

บทที่ 1

แสนสนุกเมื่อลูกเป็นไฟ

นี่คาร์เตอร์พูด

ฟังนะ เราไม่มีเวลามาเกริ่นอะไรให้ยืดยาว ผมต้องรีบเล่าให้จบ ไมอย่างนั้นเราก็จะตายกันหมด

ถ้าคุณยังไม่ได้ฟังบันทึกฉบับแรกของเราก็เอาเป็นว่า...ยินดีที่ได้รู้จักนะ ตอนนี้เทพเจ้าอียิปต์ออกไปเฟ้นฟานในโลกยุคปัจจุบัน กลุ่มผู้ใช้เวทที่มีชื่อว่าเคหาสน์แห่งชีวิตกำลังพยายามหยุดยั้งพวกเขา ทุกคนเกลียดเซตี้กับผม และงูยักษ์ก็กำลังจะกลืนกินดวงอาทิตย์และทำลายล้างโลก

[โห้! อะไรล่ะ]

เซตี้เพิ่งชกผม เธอบอกว่าพูดแบบนี้พวกคุณจะกลัวกันเกินไป ผมควรจะย้อนกลับไปหน่อย ทำให้สงบแล้วเริ่มเล่าตั้งแต่ต้น

เอาซึ่งก็ได้ แต่พูดตามตรงนะ ผมว่าก็ถูกแล้วนี่นาที่พวกคุณควรจะกลัวที่เราอัดเทปม้วนนี้ก็เพราะอยากให้คุณรู้ว่าที่จริงแล้วเกิดอะไรขึ้น และเรื่องราวต่างๆ ผิดพลาดไปตรงไหน คุณคงได้ยินคนมากมายใส่ร้ายป้ายสีเราแต่คนเหล่านั้นไม่ได้ตายเพราะฝีมือเราจริงๆ นะ ส่วนเรื่องงูก็ไม่ใช่ว่าความผิดของเราอีกนั่นล่ะ เอ่อ...ก็ไม่เชิง และผู้ใช้เวททั่วโลกก็ต้องร่วมมือกัน มันคือ

12 บัลลังก์แห่งไฟ

ทางรอดเพียงทางเดียวของพวกเขา

เอาเป็นว่าผมจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังละกัน จากนั้นพวกคุณก็ตัดสินใจกันเองเถอะ เรื่องมันเริ่มต้นขึ้นตอนที่เราเผาบุรุษกลิน

งานนั้นควรจะง่ายมาก แค่อยองเข้าไปในพิพิธภัณฑน์ ยืมวัตถุโบราณ อีปดี่ชิ้นหนึ่ง แล้วก็หนีออกไปโดยไม่ให้ใครจับได้

ไม่ มันไม่ใช่การโจรกรรม เราจะเอาวัตถุโบราณมาคืนหลังเสร็จธุระ แต่ผมก็ยอมรับนะว่าเราน่าสงสัย เด็กสี่คนแต่งชุดดำแบบนินจาเกาะอยู่บนหลังคาพิพิธภัณฑน์ อ้อ แล้วก็มิลิ่งบานูนแต่งตัวเหมือนนินจาอีกตัวหนึ่งด้วย น่าสงสัยสุดๆ

สิ่งแรกที่เราก็คือส่งแจ๊สกับวอลต์ ลูกศิษย์ของเราไปเปิดหน้าต่างข้างๆ ขณะที่คุณฟู เซตี้ และผมสำรวจโดมกระจกขนาดใหญ่กลางหลังคา ซึ่งควรจะเป็นทางหนีของเรา

ทางหนีของเราดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

เวลานั้นตึกมากแล้ว และพิพิธภัณฑน์ก็ควรจะปิด แต่โดมกระจกที่ว่างกลับสว่างไสวด้วยแสงไฟ คนหลายร้อยสวมชุดทักซิโด้และชุดราตรีเดินปะปนกันและเดินร่าอยู่ในห้องจัดเลี้ยงขนาดใหญ่พอๆ กับโรงซอมเครื่องบินซึ่งอยู่ต่ำจากเราลงไปสี่สิบฟุต วงออเคสตราบรรเลงเพลง แต่สายลมที่พัดหวัดหวิวและเสียงพ่นตัวเองกระทบก็กักทำให้ผมไม่ได้ยินเสียงดนตรี ส่วนชุดนอนผ้าลินินก็ทำให้ผมหนาวจนแทบแข็งแล้ว

ผู้ใช้เวทควรรวมชุดที่ติดจากผ้าลินิน เพราะมันไม่แทรกแสงกระแสนเวทมนตร์ ธรรมชาติของมันคงวิเศษมากสำหรับชีวิตในทะเลทรายอีปดี่ที่ซึ่งอากาศแทบไม่เคยหนาว และฝนก็แทบไม่เคยตก แต่บุรุษกลินในเดือนมีนาคมเนี่ย...มันไม่ค่อยวิเศษหรอก

เซตี้ น้องสาวผมดูจะไม่สะทกสะท้านกับความหนาวเลย เธอสะเดาะกลอนบนโดมพลาซังซิมเพลงคลอเสียงเพลงจากไอพอด ให้ตายสิ ใครเขาพกเพลงมาเปิดประกอบจังหวะขณะบุกรุกพิพิธภัณฑน์บ้าง

เธอสวมเสื้อผ้าเหมือนผมเบ๊ะ ต่างกันก็ที่เธอสวมรองเท้าบูตทหาร ผม
 สีคาราเมลของเซตี้แซมด้วยไฮไลต์สีแดง...เหมาะกับปฏิบัติการลับมาก ดวงตา
 สีฟ้าและผิวสีขาวทำให้เธอดูไม่เหมือนผมแม้แต่น้อย ซึ่งเราสองคนต่างก็ไม่ว่า
 อะไร การมีโอกาสปฏิบัติเสธว่าเด็กผู้หญิงเพี้ยนๆ ที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่ใช่ห้องของ
 ผมถือเป็นเรื่องดีอยู่แล้วละ

"ไหนเธอว่าพิพิธภณฑ์จะไม่มีคนใจ" ผมบ่น

เซตี้ไม่ได้ยินผมจนกระทั่งผมดึงหูฟังของเธอออกมาและพูดซ้ำอีกครั้ง

"ก็มันควรจะไม่มีคนนี่" หลังจากอาศัยอยู่ในสหรัฐฯ มาสามเดือน
 สำเนียงอังกฤษของเธอก็เริ่มจะอ่อนลง แต่เธอไม่ยอมรับหรอก "เว็บไซต์
 บอกว่ามันปิดตอนห้าโมงเย็น ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่ามีงานแต่งงาน"

งานแต่งงานนี่ ผมก็มั่งมองข้างล่างและตระหนักว่าเซตี้พูดถูก ผู้หญิง
 บางคนสวมชุดเพื่อนเจ้าสาวสีชมพูอมส้ม มีเค้กสีขาวก้อนยักษ์สูงหลายชั้น
 ตั้งอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง แขนงสองกลุ่มแบกเก้าอี้ที่มีเจ้าบ่าวและเจ้าสาวนั่งอยู่
 ชั้นไหล่หามไปทั่วห้อง ขณะที่เพื่อนๆ ที่เหลือหอมล้อมทั้งคู่ไว้พลางเดินรำ
 และปรบมือ ดูเหมือนภาพถ่ายก่อนเกิดเหตุเครื่องเรือนประสานงาเลยละ

คุณปูเคาะกระจก แม้จะสวมชุดสีดำ ทว่าชนสีทองและจุมุกกับบันท้าย
 สิริก็ทำให้มันไม่อาจกลมกลืนไปกับเงามืดได้

"เจ๊ยก!" มันร้อง

เนื่องจากมันเป็นบาบูน คำว่า 'เจ๊ยก' จึงอาจแปลความหมายได้
 มากมาย ตั้งแต่ 'ดูสิ ข้างล่างมีอาหารด้วย' ไปจนถึง 'กระจกบานนี้สกปรก'
 หรือว่า 'เฮ้! คนพวกนั้นกำลังใช้เก้าอี้ทำเรื่องเงี้ยงเอาอยู่'

"คุณปู่พูดถูก" เซตี้แปล "เราคงย่องออกมาจากงานเลี้ยงได้ลำบาก บางที
 ถ้าเราลองปลอมเป็นพนักงานทำความสะอาด..."

"เฮาลี" ผมว่า "ขอโทษนะครีบ เราเป็นเด็กสี่คนที่แบกเทวรูปหนัก
 สามตันมาครีบ แค่ว่าจะให้มันลอยขึ้นไปบนหลังคาเท่านั้นเอง ไม่ต้องสนใจ
 เราหรอกครีบ"

เซตี้ถลอกตา เธอหยิบคางาข้างทรงโค้งซึ่งมีภาพลัศัวัประหลาดสลัก

14 บัลลังก์แห่งไฟ

อยู่ออกมาและซึ่มันไปยังฐานโคม อักษรเขียโรกลิฟิกส์ทองสว่างขึ้น แล้วแม่กุญแจอันสุดท้ายก็หลุดออก

"ถ้าเราจะไม่ออกทางนี้" เธอว่า "แล้วทำไมฉันถึงยังต้องสะเดาะมันอยู่ล่ะ เรากลับทางเดียวกับที่เข้าไปไม่ได้รี ทางหน้าต่างด้านข้างนั้น"

"ฉันบอกเธอแล้ว เทวรูปนั้นนะใหญ่มหึมา ลอดออกทางหน้าต่างไม่ไหวหรอก อีกอย่าง กับดักพวกนั้น..."

"งั้นพรุ่งนี้ค่อยลองใหม่ไหม" เธอถาม

ผมส่ายหน้า "พรุ่งนี้สิ่งจืดแสดงทั้งหมดจะถูกเก็บลงลัง และส่งไปจัดนิทรรศการที่อื่น"

เซดี้เล็กคิ้วทั้งสองข้างขึ้นอย่างยียวนกวนประสาทตามปกติ "บางทีถ้าใครบางคนบอกเราล่วงหน้านานกว่านี้ว่าเราต้องขโมยเทวรูปนั้น..."

"ช่างมันเถอะ" ผมรู้ว่าเธอจะพูดอะไร และการเถียงกันบนหลังคาตลอดคืนก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น แต่เซดี้พูดถูก ผมไม่ได้บอกเธอล่วงหน้ามากนัก แต่แหม...แหล่งข่าวของผมเอาแน่เอานอนไม่ได้นี่นา หลังขอความช่วยเหลืออยู่นานหลายสัปดาห์ ในที่สุดผมก็ได้ข่าวจากเทพเหยี่ยวสงครามฮอรัส เขาบอกผมในฝันว่า อ้อ อีกอย่างนะ วัตถุเวทที่เจ้าต้องการ วัตถุที่อาจนำไปสู่การช่วยเหลือดาวเคราะห์ดวงนี้นะ อยู่ในพิพิธภัณฑน์บรูกลินมาสามสิบปีแล้ว แต่จะเดินทางไปยุโรปพรุ่งนี้ ดังนั้นเจ้าก็ต้องเร่งมือแล้วล่ะ! เจ้ามีเวลาอีกห้าวันในการคิดหาวิธีใช้ ไม่อย่างนั้นเราก็จึงแก่กาลอวสานกันทั้งหมด โชคดีนะ!

จะให้ผมไว้วางใจเขาที่ไม่รู้จักบอกให้เร็วกว่านี้ก็คงได้ แต่ไม่มีประโยชน์หรอก พวกเขาจะคุยกับเราเมื่อพวกเขาพร้อมเท่านั้น และพวกเขาก็ไม่ค่อยรับรู้เวลาในโลกมนุษย์ด้วย ที่ผมรู้ก็เพราะเมื่อหลายเดือนก่อนฮอรัสเคยสิงอยู่ในหัวผม จนถึงตอนนี้ผมก็ยังติดนิสัยต่อต้านสังคมนบางอย่างของเขาอยู่ เป็นต้นว่าอยากออกไล่หาหนูขนฟูตัวเล็กๆ หรือทำคนมาสู้กันจนกว่าจะตายไปข้างหนึ่ง

"ทำตามแผนเดิมดีกว่า" เซดี้บอก "เข้าไปทางหน้าต่าง หาเทวรูปให้"

เจอ แล้วก็เสกมันให้ลอยมายังห้องจัดเลี้ยง ไปถึงจุดนั้นแล้วค่อยคิดว่าจะทำ
อย่างไรต่อละกัน อาจจะทำสร้างสถานการณ์ขึ้นมาเบี่ยงเบนความสนใจ"

ผมนี้หัวหน้า "เบี่ยงเบนความสนใจนี่รี"

"คาร์เตอร์ พี่นะคิดมากเกินไป" เธอว่า "งานนี้ต้องไปได้สวยแน่ เว้น
แต่พี่จะมีข้อเสนออื่น"

ปัญหาก็คือผมไม่มี

คุณคงคิดว่าเวทมนตร์จะช่วยให้อะไร ง่ายขึ้น แต่อันที่จริงแล้วมัน
กลับทำให้ทุกอย่างยุ่งยากขึ้นต่างหาก มีเหตุผลเป็นล้านข้อว่าทำไมคาถานี้
หรือคาถานั้นไม่ได้ผลในบางสถานการณ์ หรือไม่กี่อาจจะมีเวทมนตร์ของ
คนอื่นคอยขัดขวางคุณ อย่างคาถาพิทักษ์พิพิธภณณ์แห่งนี้

เราไม่แน่ใจเหมือนกันว่าใครเป็นคนร้ายคาถา เจ้าหน้าที่พิพิธภณณ์
สักคนอาจเป็นผู้ใช้เวทปลอมตัวมาก็ได้ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนักหรอกนะ พ่อ
ของพวกเรายังใช้ปริญญาเอกสาขาอียิปต์วิทยาเป็นใบเบิกทางเพื่อเข้าถึงวัตถุ
เวทต่างๆ เลย แดมพิพิธภณณ์บรูกลินยังมีกรุสะสมคัมภีร์เวทมนตร์อียิปต์
ที่ใหญ่ที่สุดในโลกด้วย ที่อาเอมอสของเราเลือกบรูกลินเป็นศูนย์บัญชาการ
ก็เพราะอย่างนี้ ผู้ใช้เวทมากมายมีเหตุผลที่จะพิทักษ์หรือวางกับดักไว้ในสมบัติ
ของพิพิธภณณ์

ทั้งประตูทั้งหน้าต่างลงคำสาปที่ร้ายกาจไม่น้อยไว้ เราเปิดประตูมิติ
เข้าไปกลางงานจัดแสดงไม่ได้ แล้วก็ใช้ซัปดาห์... หุ่นดินเผาซึ่งมีหน้าที่คอยรับใช้
ในห้องสมุดของเรา... ไปชนวัตถุเวทที่ต้องการออกมาไม่ได้เช่นกัน

เราต้องเข้าไปและกลับออกมาเอง แดมยังไม่รู้เลยว่าอาจเพลอกระตุ่น
ให้คำสาปแบบใดทำงานถ้าก้าวพลาด อาจจะเป็นสัตว์พิทักษ์ โครคระบาด
เปลวเพลิง หรือลาระเบิดก็ได้ (อย่าหัวเราะไป ลาวพวกนั้นนะชาวร้ายชัดๆ)

ทางออกเดียวซึ่งไม่มีคำสาปพนักอยู่คือโดมเหนือห้องบอลรูม ดูเหมือน
ผู้พิทักษ์พิพิธภณณ์ไม่กลัวโจรจะเสกวัตถุโบราณลอยออกไปทางช่องเปิดที่อยู่
สูงขึ้นไปสี่สิบฟุต หรือไมโดมนี้อาจจะมีกับดัก เพียงแต่ถูกพรางไว้ดีจนเรา
มองไม่เห็น

16 บัลลังก์แห่งไฟ

แต่ไม่ว่าจะอย่างไรเราก็คงต้องลองดู เรามีเวลาขโมย...ขอโทษ ยืม...วัตถุ
ที่ว่าแค่นั้นเท่านั้น และเราก็มีเวลาหาวิธีใช้มันอีกห้าวัน ผมละรักเส้นตาย
จริงๆ

"สรุปว่าเราลงมือต่อแล้วค่อยไปแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเอาใช่ไหม"
เซตี้ถาม ผมก็มองผลงานเลี้ยงแต่งงานด้านล้าง และหวังว่าเราคงไม่ได้
ทำลายคำคืนพิเศษของพวกเขา

"ก็คงอย่างนั้น"

"ดีเลย" เซตี้ว่า "คูฟู ดูเส้นทางอยู่ตรงนี้นะ พอเห็นเราเข้ามาก็เปิด
โคมเลย ตกลงมัย"

"เจียก" เจ้าบานูนว่า

ขณะที่ผมลุกขึ้น ผมสังหรณ์ใจว่าการบุกปล้นครั้งนี้จะออกมาไม่สวยนัก
"ไปเถอะ" ผมบอกเซตี้ "ไปดูว่าแจ๊สกับวอลต์เป็นยังไงบ้าง"

เราทิ้งตัวลงบนขอบหน้าต่างนอกชั้นสามซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องจัดแสดง
อียิปต์

แจ๊สและวอลต์ทำงานได้ไร่ที่ตี พวกเขาใช้เทพกาวติดเทวรูปบุตรแห่ง
ฮอรัส* ทั้งสี่รูปไว้ที่ขอบหน้าต่าง และวาดอักษรเฮียโรกลิฟิกลงบนบานกระจก
เพื่อต้านคำสาปและระบบเตือนภัยของมนุษย์

พวกเขาดูเหมือนกำลังคุยกันอย่างเคร่งเครียดขณะที่เซตี้กับผมทั้งตัว
ลงข้างๆ แจ๊สจับมือทั้งสองข้างของวอลต์ไว้ นั่นทำให้ผมประหลาดใจ แต่
เซตี้ยิ่งประหลาดใจกว่าเสียอีก เธอส่งเสียงแอ๊ะเหมือนหนูถูกเหยียบ

[เธอทำจริงๆ ฉันอยู่ตรงนั้นด้วย]

ทำไมเซตี้ต้องทำเสียงแบบนั้นนะเธอ ก็เพราะหลังปีใหม่ เมื่อเซตี้
กับผมส่งเครื่องรางเจ็ดของเราออกไปตั้งคูดเด็กที่มีความสามารถเชิงเวทมา
ยังศูนย์บัญชาการของเรา แจ๊สกับวอลต์คือสองคนแรกที่ตอบรับ พวกเขา
ฝึกกับเรามาเจ็ดสัปดาห์แล้ว นานกว่าเด็กคนอื่นๆ เราจึงรู้จักทั้งสองดีพอควร

* 4 Sons of Horus ประกอบด้วย Imseti (สีระเป็นคน) Hapy (สีระเป็นลิง) Duamutef (สีระเป็นหมาใน) และ
Qebehseuef (สีระเป็นนก)

แจ๊สเป็นเชียร์ลีดเดอร์จากเมืองแนชวิลล์ ชื่อของเธอย่อมาจากชื่อเต็มว่า แจลลิน แต่อย่าเรียกเธอด้วยชื่อนั้นเด็ดขาด เว้นแต่จะอยากถูกสถาปนาเป็นพุ่มไม้ เธอสวยตามแบบฉบับเชียร์ลีดเดอร์ผมทอง ไม่ใช่สเบ็กผมหยอก แต่ใครๆ ก็อดชอบเธอไม่ได้ เพราะเธอดีกับทุกคนและพร้อมจะช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ นอกจากนี้เธอยังถนัดเวทโยเกียวย่า จึงเป็นคนที่เราควรจะไปไหนมาไหน ด้วยเพื่อมีอะไรผิดพลาด ซึ่งในกรณีของเซดี้กับผมก็เกิดขึ้นประมาณเก้าสิบเก้า จากร้อยครั้งนั้นนะ

คืนนี้เธอโปกหัวด้วยผ้าสีดำและสะพายย่ามอุปกรณ์เวทไว้ที่ไหล่ ย่ามของเธอมีสัญลักษณ์ของเทพีลิงโตเซคท์เม็ต

เธอเพิ่งจะบอกรอว่า "เราจะหาทางจนได้" ตอนที่เซดี้กับผมทิ้งตัวลงไปยืนอยู่ข้างๆ

วอลต์ทำท่าเขินๆ

เขา...เอ ผมจะอธิบายลักษณะของวอลต์อย่างไรดีนะ

[ไม่ เซดี้ ขอบใจนะ แต่ฉันจะไม่บอกว่าเขาเซ็กซี่หรือ รอให้ถึงตาเธอก่อนสิ]

วอลต์อายุสิบสี่เท่าผม แต่สูงพอจะเป็นนักบาสเกตบอลตัวหลักของมหาวิทยาลัยได้เสียล่ะ หุ่นเขาเหมาะมาก ผอม สูง แต่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ และเท้าของหมอนั้นก็ใหญ่เบ้อเริ่มเลย ผิวของเขาเป็นสีเทาเข้มกว่าผมนิดหน่อย และตัดผมสั้นเกรียนจนดูเหมือนเป็นแค่เงาดำบนศีรษะ แม้อากาศจะหนาว เขาก็ยังสวมแค่เสื้อยืดแขนกุดสีดำกับกางเกงวอร์มซึ่งไม่ใช่เครื่องแบบของผู้ใช้เวทโดยทั่วไป แต่ใครจะเถียงวอลต์ล่ะ เขาเป็นลูกศิษย์คนแรกของเราเดินทางมาจากซีแอตเทิลโน่นแน่ะ และเขาก็เป็นชาวโดยธรรมชาติ...เป็นนักสร้างเครื่องราง เขาสวมโซ่ทองหลายเส้นซึ่งมีเครื่องรางที่ทำขึ้นเองห้อยอยู่

สรุปคือผมค่อนข้างมั่นใจว่าเซดี้หึงแจ๊ส แล้วก็ชอบวอลต์ แม้ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาเธอจะเอาแต่คร่ำครวญถึงหนุ่มอีกคน...ไมลีย์ เทพอีกองค์ต่างหาก...ที่แอบบึ้งก็ตาม

[ก็ได้อั เซดี้ ฉันหยุดพูดก็ได้ แต่รู้สิว่าเธอจะไม่ปฏิเสธคำเลยนะ]

18 บัลลังก์แห่งไฟ

เมื่อเราเข้าไปซัดจิ้งหรีด วอลต์ก็รีบปล่อยมือแจ๊สและถอยหนี เซดีมอง ทั้งสองกลับใจกลับมา พยายามคิดว่าเกิดอะไรขึ้น

วอลต์กระแอม "หน้าตาเรียบร้อยแล้ว"

"เยี่ยม" เซดีหันไปมองแจ๊ส "ที่ว่า 'เราจะหาทางจนได้' หมายถึงอะไร กัน"

แจ๊สทำปากพะงาบๆ เหมือนปลาขาดอากาศหายใจ

วอลต์ตอบแทน "ก็เรื่องนั้นไง คัมภีร์แห่งรำนะ เราจะหาทางจนได้"

"ใช่" แจ๊สร้อง "คัมภีร์แห่งรา"

ผมมองออกว่าทั้งคู่กำลังโกหก แต่ก็คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องของผมถ้าทั้งคู่ จะชอบกัน เราไม่มีเวลามากวนวายกับเรื่องพวกนี้หรอก

"เฮอะ" ผมเอ่ยขึ้นก่อนที่เซดีจะทันตื้อหาคำอธิบายที่เข้าท่ากว่านี้ "มา สนุกกันดีกว่า"

หน้าตาเปิดออกอย่างง่ายดาย ไม่มีแรงระเบิดจากเวทมนตร์ ไม่มีเสียง ลัญญาณแต่ोनภัย ผมถอนใจอย่างโล่งอกและก้าวเข้าไปในห้องจัดแสดงอียิปต์ พลังนึกว่าเราอาจทำงานนี้สำเร็จก็เป็นได้

วัตถุโบราณอียิปต์ปลุกความทรงจำเก่าๆ ขึ้นมา ก่อนจะถึงปีที่แล้ว ชีวิต ส่วนใหญ่ของผมหมดไปกับการติดสอยห้อยตามพ่อไปบรรยายเรื่องอียิปต์ โบราณ ณ พิพิธภัณฑ์โน่นบ้างพิพิธภัณฑ์นี้บ้างทั่วโลก แต่นั่นก็ก่อนหน้าที่ ผมจะรู้ว่าพ่อเป็นผู้ใช้เวท ก่อนที่พ่อจะปลดปล่อยเทพเจ้าโขงหนึ่งออกมา และทำให้ชีวิตเราซับซ้อนขึ้น

ทุกวันนี้ผมไม่สามารถมองงานศิลปะอย่างอียิปต์โดยไม่รู้ลึกละเอียดได้ ผมขนลุกเมื่อเราเดินผ่านรูปสลักของฮอรัส เทพเจ้าหัวเหยี่ยวซึ่งเคยประทับ อยู่ในร่างผมเมื่อคริสต์มาสที่ผ่านมา เราเดินผ่านโลงศพหิน และผมก็นึกถึง ตอนที่เซต เทพเจ้าผู้ชั่วร้ายซังพ่อของเราไว้ในโลงหินสีทองที่บริติชมิวเซียม ภาพของโอซิริส เทพแห่งผู้วายชนม์ซึ่งมีผิวกายสีน้ำเงินวางอยู่ที่ทุกหนแห่ง และทำให้ผมนึกถึงการที่พ่อเสียสละตัวเองเพื่อเป็นร่างประทับใหม่ให้โอซิริส

ตอนนี้พ่อของเราเป็นกษัตริย์ปกครองโลกหลังความตายอยู่ ณ ที่ใดสักแห่งในแดนเวทมนตร์แห่งดูอาต ผมอธิบายไม่ถูกเลยว่ารู้สึกพิลึกแค่ไหนเมื่อเห็นภาพวาดเทพเจ้าอียิปต์ตัวสีน้ำเงินเก่าแก่นานห้าพันปีและคิดว่า 'ใช่ นั่นละพ่อเรา'

วัตถุโบราณทุกชิ้นดูเหมือนของที่ระลึกของครอบครัวเรา มีทั้งคทาที่เหมือนของเซตี ภาพวาดของสัตว์ครึ่งเสือดาวครึ่งงูที่เคยโจมตีเรา หน้ากระดากจากคัมภีร์แห่งผู้วายชนม์ซึ่งมีภาพของปีศาจที่เราเคยเห็นกับตา นอกจากนี้ก็ยังมีซับดี หุ่นดินเผาของอากุมที่จะมีชีวิตขึ้นมาเมื่อถูกปลุก เมื่อหลายเดือนก่อนผมตกหลุมรักเด็กสาวชื่อเซีย ราซิดซึ่งกลับกลายเป็นแค่ซับดี

แค่การตกหลุมรักครั้งแรกก็โหดพออยู่แล้ว แต่เมื่อสาวที่คุณชอบกลายเป็นเครื่องเคลือบและแตกเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าต่อตา...คำว่า 'หัวใจสลาย' ยกระดับไปอีกชั้นเลยล่ะ

เราเดินผ่านห้องแรก ลอดใต้ภาพปูนเปียกซึ่งวาดเป็นลวดลายนักษัตรอย่างอียิปต์บนเพดาน ผมได้ยินเสียงเฮฮาร่าเริงแว่วมาจากห้องจัดเลี้ยงใหญ่ทางขวามือ เสียงดนตรีและเสียงหัวเราะก้องไปทั่วอาคาร

เราหยุดอยู่หน้าแผ่นหินขนาดใหญ่เท่ากับประตูโรงรถภายในห้องอียิปต์ห้องที่สอง แผ่นหินที่ว่ามีภาพสัตว์ประหลาดไล่กระที่บมนุษย์สลักอยู่

"นั่นใช่กริฟฟินหรือเปล่า" แจ็สถาม ผมพยักหน้า

"กริฟฟินแบบอียิปต์"

สัตว์ที่ว่ามีลำตัวเป็นสิงโตและมีหัวเป็นเหยี่ยว แต่ปีกของมันต่างจากปีกของกริฟฟินทั่วไปที่เราเห็นกัน แทนที่จะเป็นปีกอย่างนก ปีกของสัตว์ประหลาดตัวนี้กลับเป็นปีกยาวๆ แผ่ขนานกับแผ่นหลังออกไปทางด้านข้างและมีขนแข็งๆ แหวมๆ ทำให้ดูคล้ายแปรงลวดกลับหัว ถ้ามันบินได้จริง ปีกที่ว่าคงกระพือคล้ายผีเสื้อ กาลครั้งหนึ่งภาพนี้เคยเป็นภาพสี ผมยังพอจะมองเห็นร่องรอยสีแดงและทองบนตัวสัตว์ร้ายที่ว่า แต่แม้จะไม่มีสี กริฟฟินตัวนี้ก็ดูสมจริงจนน่าขนลุกอยู่ดี ดวงตาดิบหรี่ของมันดูจะมองตามผมไปทุกที่

"กริฟฟินเป็นสัตว์พิทักษ์" ผมนึกถึงเรื่องที่พ่อเคยเล่าให้ฟังขึ้นมาได้

20 บัลลังก์แห่งไฟ

"มันจะคอยพิทักษ์สมบัติและของอื่นๆ"

"วิเศษไปเลย" เซดีว่า "แปลว่ามันคอยจุใจพวก...หวัชไมยไซ้ใหม่ พวกที่ชอบบุกรุกเข้าไปในพิพิธภัณฑสถานและขโมยวัตถุโบราณนะ"

"มันก็แค่แผ่นหินแกะสลัก" ผมบอก แต่ไม่คิดว่าคำพูดนั้นจะทำให้ใครรู้สึกดีขึ้นมาได้เลย แทนที่ของเวทมนตร์อย่างอียิปต์คือการเปลี่ยนถ้อยคำและรูปภาพให้กลายเป็นความจริง

"นั่นไง" วอลต์ชี้ไปที่อีกฟากของห้อง "อันนั้นไซ้มัย"

เราเดินอ้อมกริฟฟินเป็นวงกว้างไปหาเทวรูปกลางห้อง

เทวรูปที่ว่าสูงประมาณแปดฟุต สลักขึ้นจากหินสีดำ และแต่งกายตามแบบฉบับอียิปต์คือเปลือยท่อนบน สวมกระโปรงหนังและรองเท้าแตะสาน ใบหน้าของเขาเป็นแกะเขาโง้ง ซึ่งบางส่วนก็หักบิ่นหลังผ่านกาลเวลามานาน หลายศตวรรษ บนศีรษะมีมงกุฎคล้ายงานพิธีหรือที่เรียกว่าแผ่นสุริยะซึ่งมีงูพันล้อมไว้ ขณะที่ตรงหน้าเป็นที่ตั้งของรูปสลักมนุษย์ซึ่งเล็กกว่ามาก เทวรูปวางฝ่ามือไว้เหนือศีรษะของหมอนั้นราวกับกำลังประทานพร

เซดีหยิบดาอ่านอักษรเฮียโรกลิฟิก ตั้งแต่ไอซิส เทพีแห่งเวทมนตร์เข้าประทับในร่างของเธอ เซดีก็อ่านอักษรเฮียโรกลิฟิกได้คล่องจนน่ากลัว

"ค น ม" เธออ่าน "ออกเสียงว่า คนุ ม ละมั้ง คล้องจองกับคำว่า คา-บุ ม ไซ้ใหม่"

"ใช่" ผมตอบ "นี่คือเทวรูปที่เราต้องการ ฮอรัสบอกฉันว่าความลับที่จะนำไปสู่คัมภีร์แห่งเราอยู่ในนี้"

โซคร้ายที่ฮอรัสไม่ได้พูดเจาะจงเท่าไรนัก เมื่อพบเทวรูปแล้วผมก็ไม่รู้เลยว่ามันจะช่วยเราต่อได้อย่างไร ผมกวาดตาอ่านอักษรเฮียโรกลิฟิกเพื่อหาเบาะแส

"แล้วเจ้าตัวเล็กตรงหน้าคือใครกัน" วอลต์ถาม "เด็กกรี"

แจสตีดีนิ้ว "ไม่ใช่ เรื่องนี้ฉันจำได้! คนมใช้อุปกรณ์ของช่างปั้นหม้อปั้นมนุษย์ขึ้นมา ฉันว่าเขากำลังทำแบบนั้นอยู่ละ...ปั้นมนุษย์ขึ้นจากดินเหนียว"

เธอหันมามองผมเพื่อรอคำยืนยัน ความจริงก็คือผมนะสิมตำนานนั้น

ไปเสียสนิท เซตี้กับผมควรจะเป็นครู แต่แจ๊สกลับจํารายละเอียดต่างๆ ได้ดีกว่าผมเสียอีก

"ใช่จ" ผมเอออ "คนจากดินเหนียว ถูกเฟงเลย"

เซตี้ขมวดคิ้วใส่ศีรษะแคะของผม "ดูเหมือนการ์ตูนสมัยก่อนเรื่องหนึ่งเลย...ชื่อบูลล์วิงเคิลไซใหม่นะ เขาอาจจะเป็นเทพกวางมุสก็ได้"

"เขาไม่ใช่เทพกวางมุส" ผมว่า

"แต่ในเมื่อเรากำลังตามหาคัมภีร์แห่งราอยู่" เธอบอก "และราก็เป็นเทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ แล้วเราจะมาค้นตัวกวางมุสทำไมกัน"

ผมเคยบอกหรือยังนะว่าบางครั้งเซตี้ก็นำรำคาญเอามากๆ

"คนุมคือภาคหนึ่งของสุริยเทพ" ผมบอก "รามี่ทั้งหมดสามภาค เขาเป็นเคปรี เทปสแคร์บ์ในยามเช้า เป็นราในยามกลางวัน และเป็นคนุม เทพหัวแคะในยามโพล์เพล้ขณะส่องเรือไปยังโลกใต้พิภพ"

"ฟังดูสับสนซะมัด" แจ๊สว่า

"ไม่เท่าไรหรอก" เซตี้บอก "อย่างคาร์เตอร์เองก็มีหลายบุคลิกเหมือนกัน เขาเปลี่ยนจากซอมบี้ในยามเช้าเป็นทากซีเกียจในยามบ่าย แล้วจ..."

"เซตี้" ผมเรียก "หุบปากไปเลย"

วอลต์เกาคาง "ฉันว่าเซตี้พูดถูกนะ นี่คือกวางมุสชัดๆ"

"ขอบใจ" เซตี้ว่า วอลต์ยิ้มให้เธอนิดๆ แต่ก็ยังดูใจลอยเหมือนคิดอะไรอยู่ ผมแอบเห็นแจ๊สมองเขาอย่างกังวล และสงสัยขึ้นมาว่าเมื่อครู่พวกเขาคุยอะไรกัน

"พอเรื่องกวางมุสเสียที" ผมบอก "เราต้องเอาเทวรูปนี้กลับไปเคหาสน์บูรกลินให้ได้ มันต้องมีเบาะแสบางอย่าง..."

"แต่เราจะหาเบาะแสนั้นเจอได้ยังไง" วอลต์ถาม "และนายก็ยังไม่ได้ออกเราเลยนะว่าทำไมเราถึงต้องการคัมภีร์แห่งราชขนาดนี้"

ผมลังเล เรายังไม่ได้เล่าหลายเรื่องให้ลูกศิษย์ฟัง ไม่แม้แต่วอลต์กับแจ๊ส ยกตัวอย่างเช่นเรื่องที่โลกอาจจะถึงกาลอวสานในอีกห้าวันข้างหน้า เพราะเรื่องพรรค์นี้จะทำให้ทุกคนไม่มีสมาธิเรียน

22 บัลลังก์แห่งไฟ

"ฉันจะอธิบายให้ฟังเมื่อเรากลับถึงบ้าน" ผมสัญญา "แต่ตอนนี้มาหาวิธีเคลื่อนย้ายเทวรูปกันก่อนเถอะ"

แจ๊สขมวดคิ้ว "ฉันว่าเรายัดมันลงกระเป๋าคันไม่ได้แน่"

"โอ๊ย ชี้กั๋งวกลันจิงเลย" เซตี้บอก "ฟังนะ เราก็แค่ร้ายคาถาเสกเทวรูปให้ลอยขึ้น ก่อเรื่องเบี่ยงเบนความสนใจเพื่อไล่คนออกจากห้องจัดเลี้ยง..."

"ซ้าก่อน" วอลต์โถมตัวไปข้างหน้าและพิจารณารูปสลักมนุษย์ขนาดเล็กหมอนั้นยืมกริมราวกับว่าการถูกบั่นขึ้นจากดินเหนียวเป็นเรื่องสนุกมาก "เขาสวมเครื่องรางไว้ที่คอ แมลงสแคร็บ"

"มันเป็นสัญลักษณ์ที่พบได้ทั่วไปนี่" ผมว่า

"ก็ใช่" วอลต์จับเครื่องรางที่พกมา "แต่สแคร็บคือสัญลักษณ์แห่งการถือกำเนิดใหม่ของราไซโหม และเทวรูปนี้ก็แสดงคุณสมบัติกำลังมีชีวิตใหม่ เราอาจไม่ต้องขนเทวรูปไปทั้งองค์ก็ได้ เบาะแสอาจจะอยู่ที่..."

"เข้าใจละ!" เซตี้ชักคทาออกมา "เยี่ยม!"

ผมกำลังจะร้องว่า 'เซตี้ ออย่า!' แต่ถึงร้องไปก็คงไร้ประโยชน์อยู่นั่นละ เซตี้ไม่เคยฟังผมเลย

เธอเคาะเครื่องรางของนายตัวเล็กเบาๆ มือของคณูมเรืองแสง รูปสลักที่เล็กกว่าเปิดออกเป็นสี่ส่วนเหมือนหัวจรวดนำวิถี และม้วนกระดาษปาปิรุสสีเหลืองก็โผล่ขึ้นมาจากลำคอของมัน

"แก่นแท้" เซตี้ร้องอย่างภูมิใจ เธอเก็บคทาหลงยามและเอื้อมไปคว้าม้วนคัมภีร์ในจังหวะเดียวกับที่ผมตะโกนว่า "อาจจะมึงกับดัก!"

ก็อย่างที่ผมบอก น้องสาวผมไม่เคยฟังเลย

ทันทีที่เธอดึงคัมภีร์ออกมาจากรูปสลัก ห้องทั้งห้องก็สั่นไหว รอยร้าวปรากฏขึ้นบนตู้กระจกต่างๆ

เซตี้ร้องลั่นเมื่อม้วนคัมภีร์ในมือลุกเป็นไฟ มันไม่ได้เผาปาปิรุสหรือลวกเซตี้ แต่ขณะที่เธอพยายามสะบัดให้ไฟดับนั้น เปลวไฟสีขาวเลื่อนๆ ก็ปลิวไปยังตู้กระจกใกล้ๆ ก่อนจะลามไปทั่วห้องราวกับตามรอยน้ำมัน เปลวไฟลัมผัสหน้าต่าง และอักษรเขี้ยวโรกลีฟิกส์ขาวบนกระจกก็สว่างวาบขึ้น คาถา

และคำสาปพิทักษ์นับล้านคงทำงานแล้ว จากนั้นลูกไฟปีศาจก็กระโจนไปยังแผ่นหินสลักแผ่นใหญ่ยักษ์ที่ปากทาง แผ่นหินที่ว่าสั้นอย่างรุนแรง ผมมองไม่เห็นรูปแกะสลักที่อีกด้าน แต่ได้ยินเสียงกรีดร้องแสบแก้วหู...คล้ายเสียงนกแก้วตัวยักษ์ที่กำลังโมโหสุดๆ

วอลต์ซึกไม้เท้าที่ขีดไว้บนหลังออกมา เซดีโบกคัมภีร์ที่กำลังลุกเป็นไฟไปมาเหมือนมันติดหนึบอยู่กับมือ "เอามันออกไปนะ! นี่มันไม่ใช่ความผิดฉันเสียหน่อย!"

"เอ่อ..." แจ็ลซึกคทา "นั่นเสียงอะไรนะ"

หัวใจผมหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

"ฉันคิดว่า..." ผมพูด "เซดีเพิ่งได้เรื่องเบี่ยงเบนความสนใจแล้วละ"

คาร์เตอร์

บทที่ 2

เราปราบกัธมิงเบิร์ดยักษ์ หนักเจ็ดพันปอนด์

ถ้าเป็นเมื่อสองสามเดือนก่อนเหตุการณ์คงต่างออกไป เซตี้สามารถเอ่ยคำเพียงคำเดียวและก่อให้เกิดแรงระเบิดตูมใหญ่ ผมสามารถอัญเชิญร่างทิพย์สำหรับออกศึกมาหุ้มตัวไว้และแทบไม่มีสิ่งใดในโลกนี้โค่นผมได้

แต่ตอนนั้นเราผสานร่างกับเทพเจ้าโดยสมบูรณ์ ผมรวมร่างกับฮอรัส ไอซิสรวมร่างกับเซตี้ ทว่าเราสละพลังพวกนั้นเพราะมันอันตรายเกินไปหากเรายังไม่สามารถควบคุมพลังได้เต็มที่ การเป็นร่างประทับของเทพอียิปต์อาจทำให้เราเสียดิหรือไหม้เป็นจุดได้

ตอนนี้เราเหลือแค่เวทมนตร์ของตัวเองซึ่งมีอยู่จำกัด และนั่นก็ทำให้เราทำเรื่องสำคัญๆ...อย่างเช่นการเอาชีวิตรอดจากสัตว์ประหลาดที่ฟื้นขึ้นมาไล่ฆ่าเรา...ได้ยากขึ้น

เจ้ากริฟฟินก้าวเข้ามาขวางตรงหน้า มันตัวโตกว่าสิงโตธรรมดาสองเท่า ฝุ่นหินปูนเกาะเต็มขนสีทองอมแดง หางของมันมีขนแหลมๆ ซึ่งดูแข็งและคมราวกับกริช แค่ว่าหางเพียงครั้งเดียว แผ่นหินซึ่งมันก้าวออกมา ก็ป็นเป็นผงแล้ว ปีกแข็งหนาของกริฟฟินชี้ขึ้นด้านบน และเมื่อมันขยับตัว ปีกที่วาก็กระพือเร็วจนมองตามไม่ทัน พร้อมส่งเสียงหึ่งๆ เหมือนปีกของนกฮัมมิงเบิร์ดที่

ตัวใหญ่และดุร้ายที่สุดในโลก

กริฟฟินมองเซต้อย่างหิวกระหาย เปลวไฟสีขาวยังปกคลุมมือของเธอ และม้วนคัมภีร์ไว้ และกริฟฟินก็ดูจะเห็นว่ามันเป็นการทำทนายอะไรสักอย่าง ผมเคยได้ยินเสียงเหยี่ยวร้องมาหลายครั้ง อันที่จริงผมเคยเป็นเหยี่ยวอยู่ครั้ง สองครั้งด้วยซ้ำ แต่เมื่อเจ้าตัวนั้นอ้าปาก มันก็ส่งเสียงกรีดร้องซึ่งทำให้ หน้าต่างสั่นสะเทือนและขนของผมตั้งชัน

"เซดี" ผมว่า "ปล่อยมือจากม้วนคัมภีร์"

"พีมีตาหรือเปล่าเนี่ย มันติดมือฉัน!" เธอโวยวาย "และฉันก็กำลัง ติดไฟด้วย! ฉันลืมบอกไปแหละ!"

ลูกไปปีศาจลามไปทั่วหน้าต่างและวัตถุโบราณทั้งหลาย ม้วนคัมภีร์ ดูจะดึงพลังเวทียิปต์ออกมาจากทุกสิ่งในห้อง และผมก็คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องดี วอลต์กับแจ็สยืนตัวแข็งอย่างทำอะไรไม่ถูก ผมไม่โทษพวกเขาหรอก สองคน นั้นเพิ่งจะเจอสัตว์ประหลาดตัวเป็นๆ ครั้งแรก

เจ้ากริฟฟินขยับเข้าใกล้น้องสาวผมอีกก้าวหนึ่ง

ผมยื่นประชิดเธอและใช้เวทมนตร์อย่างหนึ่งซึ่งยังชำนาญอยู่ ผมล้วง เข้าไปในคู่อต ดึงดาบออกมาจากอากาศธาตุ มันคือดาบโคเพซของอียิปต์ ซึ่งมีคมดาบโค้งคมกริบ

เซดีที่ทั้งมือทั้งม้วนคัมภีร์ติดไฟลุกฟุ้งนั้นดูตกลงมาก คล้ายเทพีเสรีภาพ ที่ตื่นแต่ตื่นไปหน่อย แต่เธอก็ยังอุตสาหะใช้มือข้างที่ว่างอยู่เรียกอาวุธโจมตี หลักออกมา คือไม้เท้ายาวห้าฟุตซึ่งมีอักษรเฮียโรกลิฟิกสลักอยู่เต็ม

เซดีถามว่า "พอจะสู้วิธีสู้กับกริฟฟินบ้างมั๊ย"

"เอาเป็นคอยหลบส่วนที่มีคมเป็นไง" ผมเดา

"เยี่ยมเลย ชอบใจนะ"

"วอลต์" ผมร้องบอก "ไปสำรวจหน้าต่างพวกนั้นหน่อย ดูว่านายพอจะ เปิดมันได้มั๊ย"

"ตะ...แต่มันลงคำสาปไว้ละ"

"ใช่" ผมบอก "แต่กริฟฟินตัวนี้คงกินเราหมดก่อนที่เราจะทันหนีออกไป"

26 บัลลังก์แห่งไฟ

ทางห้องจัดเลี้ยง"

"งั้นฉันจะไปดูหน้าต่าง"

"แจ๊ส" ผมสั่ง "ไปช่วยวอลต์"

"สัญลักษณ์บนกระจกนั้น" แจ๊สพิมพ์ "ฉัน...ฉันเคยเห็นมันมาก่อน..."

"ไปเถอะน่า!" ผมร้อง

กริฟฟินกระโจนเข้ามา ปีกของมันส่งเสียงหึ่งๆ คล้ายเลื่อยไฟฟ้า เซดี
ขว้างไม้เท้า มันกลายเป็นเปลวไฟกลางอากาศก่อนจะกางกรงเล็บและพุ่งเข้า
ใส่กริฟฟิน

เจ้ากริฟฟินไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย มันชนเสื้อลัมก่อนจะตัว
กรงเล็บอย่างรวดเร็วพัดสัตว์ธรรมดาและอ้าจะงอยปากกว้างจนเหลือเชื่อ ว่า
กริฟฟินกลืน ส่งเสียงเรอเอ๊ก แล้วเลือดตัวนั้นก็หายไป

"นั่นไม้เท้าอันโปรดของฉันนะ!" เซดีร้อง

กริฟฟินหันมามองผม

ผมก้าบตาบในมือแน่น โบคาบเริ่มเรื่องแสง ผมอยากให้เสียงของฮอรัส
ยังคงอยู่ให้ผมลืออยู่ในหัวเหลือเกิน การมีเทพแห่งสงครามเป็นของตัวเอง
ทำให้การทำเรื่องกล้าหาญจนเง่ามันง่ายขึ้น

"วอลต์" ผมร้อง "หน้าต่างเป็นไงบ้าง"

"พยายามอยู่" เขาบอก

"ตะ...เตี้ยวก่อน" แจ๊สพูดอย่างตระหนก "นั่นสัญลักษณ์ของเซิร์คเม็ต
นี่ วอลต์ หยุต!"

จากนั้นหลายสิ่งก็เกิดขึ้นพร้อมกัน วอลต์เปิดหน้าต่าง แล้วกำแพงไฟ
สีขาวก็ลุกฮือขึ้นชนเขาล้มลงไปกองกับพื้น

แจ๊สวิ่งไปหาเขา กริฟฟินเลิกสนใจผมในทันที เช่นเดียวกับนักล่าชนิด
ทั้งหลาย มันสนใจเป้าที่เคลื่อนไหวได้มากกว่า...ซึ่งในที่นี้ก็คือแจ๊ส...และกระโจน
ใส่เธอ

ผมพุ่งตามไป แต่แทนที่กริฟฟินจะกินเพื่อนของเรา มันกลับกระโดด
ข้ามวอลต์และแจ๊ส พุ่งเข้ากระแทกหน้าต่าง แจ๊สดึงวอลต์หลบขณะที่เจ้า

กริฟฟินอาละวาด ทั้งตะกุกตะกักเปลวไฟสีชาพวกนั้น

มันพยายามโจมตีเปลวไฟ เจ้ากริฟฟินจับอากาศ หมุนตัว และชนตู้
จัดแสดงซึบติคว่า หางของมันพาดโคงศพหินแตกเป็นเสี่ยงๆ

ผมไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรเข้าสิง แต่ผมก็ร้องออกไปว่า "หยุดนะ!"

เจ้ากริฟฟินชะงักกึก มันหันมามองผมและส่งเสียงร้องอย่างหงุดหงิด
มา่นไฟสีชาพวกตัวไปรวมกันที่มุมหนึ่งของห้องราวกับถอยร่นไปตั้งหลัก แต่
แล้วผมก็สังเกตเห็นว่าเปลวไฟกลุ่มอื่นๆ เริ่มรวมตัวกันเป็นร่างที่คล้ายมนุษย์
ร่างหนึ่งจ้องมาและผมก็สัมผัสได้ถึงความมุ้งม้าย

"คาร์เตอร์ ดึงความสนใจของมันไว้" ดูเหมือนเซตี้จะไม่ทันสังเกตเห็น
ร่างเพลิงเหล่านั้น เธอยังจ้องกริฟฟินเซมิงขณะดึงเชือกอากาศออกมา
จากกระเป๋า "ถ้าฉันเข้าไปได้ใกล้พอ..."

"เซตี้ เดี่ยวก่อน" ผมพยายามทำความเข้าใจกับสถานการณ์รอบตัว
วอลต์นอนตัวลั่นอยู่กับพื้น ดวงตาของเขาเรืองแสงสีขาวราวกับถูกเปลวไฟ
นั้นลึกร่าง แจ๊สคุกเข่าลงข้างวอลต์และพิมพ์คาถารักษา

"กริฟฟิน!" เจ้ากริฟฟินครวญราวกับกำลังขออนุญาตผม...ราวกับมันยอม
หยุดตามคำสั่งผม แต่ก็ไม่สบอารมณ์เลย

ร่างเพลิงทั้งหลายสว่างขึ้นและชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ผมนับร่างสว่างจ้าซึ่ง
ค่อยๆ งอกแขนงออกขาออกมาได้ทั้งหมดเจ็ดร่าง

เจ็ดร่าง...ก่อนหน้านั้นแจ๊สพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับสัญลักษณ์ของ
เซคท์เม็ต ผมกลัวขึ้นมาจับใจเมื่อตระหนักว่าคำสาปใดกันแน่ที่พิทักษ์พิพิธภัณฑ
แห่งนี้ไว้ กริฟฟินที่หลุดออกมานั้นเป็นแค่เหตุบังเอิญ มันไม่ใช่ตัวปัญหาที่
แท้จริง

เซตี้ขว้างเชือก

"เดี่ยวก่อน!" ผมตะโกน แต่ก็เข้าไปเสียแล้ว เชือกอากาศสะบัดและยึด
ออกกลางอากาศขณะพุ่งเข้าไปหากริฟฟิน

เจ้ากริฟฟินร้องอย่างหงุดหงิดและกระโจนเข้าหาร่างเพลิงเหล่านั้น ร่าง
เพลิงหนึ่งกระจัดกระจาย แล้วเกมโป่งแปะทำลายล้างก็เริ่มขึ้น

28 บัลลังก์แห่งไฟ

เจ้ากริฟฟินบินไปทั่วห้อง ปีกของมันส่งเสียงหึ่งๆ ผู้จัดแสดงแตกเป็นเสียงๆ ลัญญาดนเตือนภัยของมนุษย์ส่งเสียงดังลั่น ผมสั่งให้กริฟฟินหยุด แต่คราวนี้กลับไร้ประโยชน์

ผมเหลือบเห็นแจ๊สล้มลง เธอคงร้ายคาถาเหี้ยมวาจนหมดแรง

"เซตี้" ผมร้อง "ไปช่วยเธอ"

เซตี้วิ่งไปหาแจ๊ส ผมไล่ตามกริฟฟินพลางคิดว่าตัวเองซึ่งอยู่ในสภาพสวมชุดนอนสีดำ ถือดาบเรืองแสงในมือ ก้าวสะดุดวัตถุโบราณที่แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย และร้องสั่งแมวมัมมิงเบิร์ดยักษ์คงดูดีต้องลั่นตี

ตอนที่ผมคิดว่าสถานการณ์คงไม่มีทางเลวร้ายไปกว่านี้ได้แล้ว แยกจากงานเลี้ยงประมาณครึ่งโหลก็เดินมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาอ้าปากค้าง ผู้หญิงสวมชุดราตรีสีชมพูอมส้มร้องลั่น

มนุษย์เพลิงสีขาวยืดตนพุ่งทะลุแขกในงานแต่งงานไป พวกเขาหมดสติในทันที เปลวไฟยังคงลามไปเรื่อยและลัดเลี้ยวไปทางห้องจัดเลี้ยงโดยมีเจ้ากริฟฟินไล่ตามไปติดๆ

ผมหันไปมองเซตี้ซึ่งคุกเข่าอยู่ข้างแจ๊สกับวอลต์ "พวกเขาเป็นยังไงบ้าง"

"วอลต์ใกล้จะฟื้นแล้ว" เธอบอก "แต่แจ๊สยังหมดสติอยู่"

"ตามฉันไปทันทีที่ทำได้นะ ฉันคิดว่าน่าจะมีคุณกริฟฟินตัวนั้นได้"

"คาร์เตอร์ พี่บ้าไปแล้วหรือไง เพื่อนของเราบาดเจ็บ คัมภีร์ไฟพีบิติดหนีบอยู่กับมือฉัน หน้าต่างเปิดแล้ว ช่วยฉันพาแจ๊สกับวอลต์ออกไปจากที่นี่สิ!"

เธอพูดถูก ตอนนี้อาจเป็นโอกาสเดียวที่เราจะพาเพื่อนออกไปได้ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ผมก็รู้แล้วว่าร่างเพลิงทั้งเจ็ดนั้นคืออะไร และรู้ว่าถ้าไม่ไล่ตามไป คนบริสุทธ์จำนวนมากจะได้รับอันตราย

ผมสลดคำแข่งเป็นภาษาฮีบต์...แข่งแบบด่านะนะ ไม่ได้ร้ายเวทใส่ใคร...แล้ววิ่งไปร่วมงานแต่งงาน

ห้องจัดเลี้ยงหลักตกอยู่ในความโกลาหล แขกวิ่งพล่านไปทุกทิศทุกทาง กริรร้องและชนโต๊ะคร่ำ ผู้ชายสวมชุดทักซิโด้ล้มทับเค้กแต่งงานและคลาน

ไปทั่วโดยมีหุ่นบ่าวสาวพลาสติกติดอยู่ทีกัน นักดนตรีพยายามวิ่งหนีขณะที่
เท้าเกี่ยวลากกลงไปด้วย

เปลวไฟสีขาวหนาตัวขึ้นจนผมพอจะมองเห็นร่างของพวกมันซึ่งเป็น
ร่างกึ่งสุนัขกึ่งมนุษย์ มีแขนยืดยาวและขาหึ่งงอ พวกมันเรืองแสงคล้ายกลุ่ม
ก๊าซความร้อนสูงขณะลอยไปทั่วห้องและวนรอบเสาซึ่งล้อมพลอร์เดินรำไว้
เงาหนึ่งพุ่งผ่านเพื่อนเจ้าสาว ดวงตาของผู้หญิงคนนั้นกลายเป็นเรืองแสงสีขาว
ชุน แล้วเธอก็ทรุดลงกองกับพื้น ตัวสิ้นเทา และไอไม่หยุด

ผมเองก็อยากลงไปนอนชดอยู่กับพื้นเหมือนกัน ผมไม่รู้คาถาที่ใช้สู้กับ
เจ้าพวกนี้ และถ้ามันแตะถูกตัวผม...

จู่ๆ กริฟฟินก็โฉบลงมาอย่างไม่มีปีมีขลุ่ยโดยมีเชือกอาคมของเซดีซึ่ง
ยังพยายามพันธนาการมันอยู่ตามมาติดๆ เจ้ากริฟฟินจับสัตว์เพลิงและกลืน
มันลงคอในคำเดียวก่อนจะบินออกไป ควินโซยออกมาจากจุกของมัน แต่
ถ้าไม่นับเรื่องนั้นแล้วมันก็ดูจะไม่ได้เดือดร้อนอะไรกับการกินไฟสีขาวเลย

"เฮ้!" ผมร้อง

ซ้ำไปแล้ว ผมเพิ่งตระหนักว่าทำพลาดไป

เจ้ากริฟฟินหันมาหาผม และนั่นก็ทำให้มันข้างลงจนเชือกอาคมของ
เซดีได้จิ้งหะมัดขาหลังของมันเอาไว้

"กร้า!" กริฟฟินร่วงลงทับโต๊ะบุฟเฟต์ เชือกยึดดอกและพันธบัตรร่างของ
เจ้าสัตว์ประหลาดไปเรื่อยๆ ขณะที่ปีกความเร็วสูงของมันปั่นโต๊ะ พื้น และ
จานแซนด์วิชเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยราวกับเครื่องไล่ไม้ที่หลุดจากการควบคุม

แขกหรือในงานแต่งงานเริ่มทยอยกันออกไปจากห้องจัดเลี้ยง ส่วนใหญ่
วิ่งไปทางลิฟต์ แต่อีกหลายสิบคนหมดสติไปแล้ว หรือไม่กี่ตัวสิ้นไม่หยุดขณะที่
ดวงตาเรืองแสงสีขาว คนอื่นๆ ติดอยู่ที่โต๊ะปรักหักพัง สัตว์ภูตกันขโมย
ดั่งลิ้น และเปลวไฟซึ่งเหลืออยู่หกร่างก็ยิ่งอาละวาดไม่หยุด

ผมวิ่งไปหากริฟฟินซึ่งกิ้งตัวไปมาและพยายามกัดเชือกอย่างไร้ประโยชน์
"อยู่หนึ่งๆ!" ผมตะโกน "ให้ฉันช่วยนาย เจ้าคนโง่!"

"พรีกกกกก!" เจ้ากริฟฟินสะบัดหางเหียดศีรษะผมและเกือบตัดหัว

30 บัลลังก์แห่งไฟ

ผมไปแล้ว

ผมสุดลมหายใจเข้าลึก ผมถนัดเวทต่อสู้เป็นหลัก และใช้คาถาที่ต้อง
ร่ายอักษรเหี้ยโรกลีฟิกไม้โคล่งเท่าไร แต่ผมก็ชี้ดาบใส่เจ้าสัตว์ประหลาด
และเอ่ยว่า "ฮา-เท็ป!"

อักษรเหี้ยโรกลีฟิกสีเขียวแทนคำว่าสงบปรากฏขึ้นกลางอากาศที่ปลาย
ดาบของผมพอดี

เจ้ากริฟฟินหยุดเดิน ปีกของมันกระพือข้างลง ความโกลาหลและ
เสียงกริโตร้องยังก้องไปทั่วห้องจัดเลี้ยง แต่ผมก็พยายามสงบใจไว้ขณะเดิน
เข้าไปหาเจ้าสัตว์ประหลาด

"นายจำฉันได้ใช่ไหม" ผมยื่นมือออกไป และสัญลักษณ์อีกสัญลักษณ์
หนึ่งก็ปรากฏขึ้นเหนือฝ่ามือของผม มันคือสัญลักษณ์ที่ผมเรียกออกมาได้เสมอ
ดวงตาแห่งฮอรัส

"นายเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ของฮอรัสใช่ไหม เพราะอย่างนี้นายถึงเชื่อฟัง
ฉัน" เจ้ากริฟฟินกะพริบตาใส่สัญลักษณ์ของเทพแห่งสงคราม มันสะบัด
ขนคอและร้องปนพร้อมด้นสู้เชือกซึ่งค่อยๆ รัดร่างของมันแน่นขึ้น

"ใช่ ฉันรู้" ผมบอก "น้องสาวฉันนะห่วยบรม รอดี๋ยวนะ ฉันจะคลาย
เชือกให้"

เสียงของเซดีดังมาจากด้านหลัง "คาร์เตอร์!"

ผมหันกลับไปเห็นเธอกับวอลต์ช่วยกันประคองแจ๊สเดินโซเซมา เซดี
ยังทำท่าเลียนแบบเทพีเสรีภาพอยู่โดยมีม้วนคัมภีร์ลูกโซนอยู่ในมือข้างหนึ่ง
วอลต์ยืนไหวแล้วและดวงตาของเขาก็ไม่ได้เรืองแสงอีกต่อไป แต่แจ๊สกลับ

ดูหมดสภาพ ราวกับกระดูกทุกชิ้นในร่างของเธอกลายเป็นเกล็ด

พวกเขาก็หลบร่างเพลิงกับแขนงานแต่งงานผู้บ่าวคั้งอีกสองสามคน และเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงจนได้

วอลต์จ้องเจ้ากริฟฟิน "นายทำให้มันสงบลงได้ยังไง"

"กริฟฟินเป็นซาร์ปใช้ของฮอรัส" ผมบอก "พวกมันลากรดึกก็ให้เขาคิดว่ามันคงรับรู้ความเชื่อมโยงระหว่างฉันกับเขาได้"

เจ้ากริฟฟินร้องอย่างหงุดหงิดและสะบัดหางไปมาทำให้เสาหินต้นหนึ่งล้มลง

"ไม่เห็นจะสงบเท่าไรเลย" เซดี้ว่า เธอเงยหน้าขึ้นมองโดมกระจกซึ่งอยู่สูงขึ้นไปสี่สิบฟุต ที่ซึ่งร่างเล็กจิ๋วของคุณกำลังโบกมือให้เราเป็นพัลวัน "เราต้องพาแจ็สออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้" เธอบอก

"ฉันไม่เป็นไร" แจ็สพิมพ์

"เป็นสิ" วอลต์ว่า "คาร์เตอร์ แจ็สดึงวิญญาณร้ายออกจากร่างฉันได้ แต่เธอก็เกือบตาย มันเป็นปีศาจโรคภัยอะไรสักอย่าง..."

"บาว" ผมตอบ "วิญญาณร้าย เปลวไฟทั้งเจ็ดนี่คือ..."

"ลูกศรแห่งเซิร์คเม็ต" แจ็สยืนยันสิ่งที่ผมกล่าว "พวกมันคือวิญญาณแห่งโรคระบาดซึ่งถือกำเนิดจากองค์เทพี ฉันหยุดมันได้"

"เธอพักได้ต่างหาก" เซดี้บอก

"ใช่" ผมเห็นด้วย "เซดี้ ปลดเชือกออกจากกริฟฟินแล้ว..."

"ไม่มีเวลาแล้ว" แจ็สชี้ไปทางหนึ่ง บาวเริ่มขยายใหญ่และสว่างยิ่งขึ้น แขนงในงานแต่งงานตกเป็นเหยื่อของวิญญาณร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ

"พวกเขาจะตายถ้าฉันไม่หยุดมัน" แจ็สบอก "ฉันดึงพลังแห่งเซิร์คเม็ตออกมาไล่พวกมันกลับดูเอาต์ได้ ฉันฝึกมาเพื่องานนี้"

ผมลังเล แจ็สไม่เคยร้ายคาถาที่ใหญ่โตขนาดนั้นมาก่อน ผมยังเปลี่ยจากการรักษาวอลต์อีกด้วย แต่แจ็สก็ฝึกมาเพื่องานนี้จริงๆ อาจจะดูแปลกที่พวกผู้เชี่ยวชาญวิชาวิธีกาแห่งเซิร์คเม็ต แต่เมื่อเซิร์คเม็ตเป็นเทพีแห่งการทำลายล้าง โรคระบาด และความมอดอยาก มันก็สมเหตุสมผลดีที่ผู้เชี่ยวชาญ

32 บัลลังก์แห่งไฟ

จะศึกษาวิธีควบคุมพลังของเธอ รวมถึงวิญญาณร้ายเหล่านี้

อีกอย่างต่อให้ผมปลดปล่อยเจ้ากริฟฟินสำเร็จ ผมก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าจะควบคุมมันไหว มันอาจจะกินเราแทนวิญญาณพวกนั้นก็ได้

เสียงหวอรดตำรวจทางด้านนอกดังขึ้นเรื่อยๆ เวลาของเราใกล้หมดแล้ว

แจ็สยืนกราน เธอตั้งคทาออกมาและจับวอลต์ที่แก้มซึ่งทำให้น้องผมตะลึง "ไม่เป็นไรหรือวอลต์ อายายอมแพ้ละ"

แจ็สหยิบอีกสิ่งหนึ่งออกมาจากยามเวทของเธอ มันคือหุ่นขี้ผึ้ง และเธอก็ยัดมันใส่มือน้องสาวผม "อีกไม่นานเธอจะต้องใช้สิ่งนี้เซตี้ ขอโทษด้วยนะที่ช่วยเธอมากกว่านี้ไม่ได้ เมื่อเวลามาถึง เธอจะรู้ว่าต้องทำอะไร"

ผมไม่เคยเห็นเซตี้พูดอะไรไม่ออกขนาดนั้นมาก่อน

แจ็สวิ่งไปกลางห้อง และจรดคทาลงกับพื้นเพื่อวาดวงแหวนคุ้มครองรอบตัว เธอหยิบเทวรูปเซคท์เม็ตผู้เป็นเทพีอุปถัมภ์ของเธอออกมาจากยามและชูมันขึ้น

เธอเริ่มร่ายคาถา แสงสีแดงเรืองขึ้นรอบตัวเธอ เส้นสายแห่งพลังงานแผ่ออกจากวงกลมนั้นและงอกลามไปทั่วห้องราวกับกิ่งก้านสาขาของต้นไม้ จากนั้นจึงเริ่มหมุน ทีแรกก็ช้าๆ ก่อนจะเร็วขึ้นจนก่อให้เกิดกระแสลมตราบซึ่งดูตบตาทั้งหมดมารวมกันตรงกลาง วิญญาณทั้งหลายส่งเสียงร้องโหยหวนและพยายามขัดขืนคาถา แจ็สชวนเซแต่ก็ยังคงท่องคาถาต่อไป หน้าผากของเธอชุ่มเหงื่อ

"เราเข้าไปช่วยเธอไม่ได้รี" วอลต์ถาม

"กรรี!" เจ้ากริฟฟินร้อง ซึ่งน่าจะแปลว่า เฮ้! ฉันยังอยู่ตรงนี้นะ

เสียงหวอฟังเหมือนอยู่หน้าตึกแล้ว ใครบางคนใช้โทรโข่งตะโกนอยู่ใกล้ๆ กับลิฟต์ สั่งให้ช่างงานแต่งงานกลุ่มสุดท้ายออกจากตึกไป อย่างกับพวกเขาต้องการให้ใครมายุแนะะ ตำรวจมาถึงแล้ว และถ้าเราถูกจับก็คงอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากมาก

"เซตี้ เตรียมตัวคลายเชือกออกจากกริฟฟิน วอลต์ นายยังมีเครื่องรางเรื่อนั้นอยู่หรือเปล่า"

"อะไรนะ มีลิ แต่ไม่มีน้ำนี่นา"

"แค่เรียกเรือออกมาเถอะน่า!" ผมล้วงกระเป๋าและหยิบเชือกอาคมของตัวเองออกมา ผมท่องคาถาปลุกเครื่องราง และทันใดนั้นก็ถือเชือกยาวสี่สิบฟุตไว้ในมือ ผมผูกเงื่อนหลวมๆ และย่องเข้าไปหากริฟฟินอย่างระมัดระวัง

"ฉันจะคล้องมันเข้ากับคอของนาย" ผมบอก "อย่าตกใจล่ะ"

"พรีกกกก!" เจ้ากริฟฟินร้อง

ผมขยับเข้าไปใกล้อีกทั้งที่รู้ว่าจะงอยปากนั้นจับผมได้เร็วขนาดไหนถ้าต้องการ หากก็คล้องเชือกรอบคอของมันจนได้

แต่แล้วบางสิ่งก็ผิดเพี้ยนไป เวลาเดินช้าลง เส้นสายสีแดงจากคาถาของแจ๊สขยับอย่างอึดอาดราวกับอากาศกลายเป็นน้ำเชื่อมเหนียวหนืด เสียงกรีดร้องและเสียงหวอเบาลง

เจ้าทำไม่สำเร็จหรอก เสียงหนึ่งซู่ฟ่อ

ผมหันไปเห็นบาวตคนหนึ่ง

มันลอยอยู่กลางอากาศห่างผมไปสองสามนิ้ว ใบหน้าในเปลวเพลิงสีขาวเกือบจะชัดเจน มันดูเหมือนยิ้มอยู่ และผมก็กล้าสาบานว่าเคยเห็นใบหน้านั้นมาก่อน

ความโกลาหลทรงอำนาจยิ่งนัก เจ้าหนู มันบอก โลกนี้อยู่นอกเหนือการควบคุมของเจ้า ยอมแพ้เสียเถอะ

"หุบปาก" ผมพึมพำ แต่หัวใจเต้นแรง

เจ้าไม่มีวันหาหล่อนเจอ เจ้าวิญญาณลื้อเลียน หล่อนหลับอยู่ ณ สถานที่แห่งทรายสีแดง แต่จะตายที่นั่นหากเจ้ายังคงดำเนินภารกิจอันไร้ประโยชน์ต่อไป

ผมรู้สึกเหมือนมีแมงมุมไต่อยู่บนคอ วิญญาณร้ายตนนี้กำลังพุดถึงเซีย ราซิด เซียตัวจริงซึ่งผมออกตามหามาตั้งแต่คริสต์มาสที่ผ่านมา

"ไม่จริง" ผมว่า "แกเป็นปีศาจ เป็นไอ้โกหก"

เจ้ารู้ดีกว่านี้ เจ้าหนู

"หุบปาก!" ผมอัญเชิญดวงตาแห่งฮอรัส แล้ววิญญาณร้ายก็ซู่ฟ่อ เวลา

34 บัลลังก์แห่งไฟ

เดินเร็วขึ้นอีกครั้ง เส้นสายสีแดงจากคาถาของแจ้สรวบร่างของบาวไว้และดึงมันเข้าไปในวังวนแห่งเวท

ดูเหมือนคนอื่นจะไม่เห็นว่าเมื่อก็เกิดอะไรขึ้น

เซตี้กำลังตั้งรับ เธอพาดคัมภีร์ที่ลุกเป็นไฟใส่บาวทุกครั้งที่มีมันเข้าใกล้ วอลต์วางเครื่องรางรูปเรือลงบนพื้นและร้ายคำสั่ง เพียงไม่กี่วินาทีเครื่องรางที่ว่าก็ขยายออกเป็นเรือต้นอ้ออย่างอึดอัดขนาดเท่าของจริงจอตอยู่กลางซากโตะบุฟเฟต์เหมือนของเล่นพองน้ำซึ่งขยายตัวทันทีที่ถูกน้ำ

ผมจับปลายทั้งสองด้านของเนกไทเส้นใหม่ของกริฟฟินไว้ด้วยมืออันลั่นเทา และผูกปลายข้างหนึ่งเข้ากับหัวเรือ ขณะที่ปลายอีกข้างผูกเข้ากับท้ายเรือ

"คาร์เตอร์ ดูโน่นสิ" เซตี้ร้อง

ผมหันไปทันเห็นแสงไฟสีแดงสว่างวาบพอดี วังวนแห่งเวทยุบตัวลงและดูบาวทั้งหกเข้าไปในวงเวทของแจ้ส แสงดับลง แจ้สสลับไป คทาและเทวรูปเซคท์เม็ตของเธอปนเป็นผงคามือ

เราวิ่งเข้าไปหาเธอ เสื้อผ้าของเธอร้อนฉ่า ผมไม่รู้ว่เธอยังหายใจอยู่หรือเปล่า

"พาเธอขึ้นไปบนเรือ" ผมว่า "เราต้องรีบไปจากที่นี่"

ผมได้ยินเสียงเจ๊ยกเบาๆ จากด้านบน คุณปู่เปิดโคมแล้ว มันชี้ไปยังแสงไฟค้นหาซึ่งกวาดไปทั่วฟ้าอย่างร้อนใจ พิพิธภัณฑน์นี้คงถูกรถจุกเงินล้อมไว้หมดแล้ว

แขกซึ่งต้องคำสาปทยอยกันฟื้นคืนสติ แจ้สช่วยพวกเขาไว้ได้แต่ต้องแลกกับอะไรกัน เราอุ้มเธอไปยังเรือและก้าวขึ้นไป

"จับให้แน่นๆ นะ" ผมเตือน "เรือนี้ไม่สมดุล ถ้ามันพลิกคว่ำละก็..."

"เฮ้!" เสียงทุ้มต่ำของชายคนหนึ่งตะโกนไล่หลังมา "พวกเธอทำอะไรนะ เฮ้! หยุด!"

"เซตี้ เชือก เต็มนี้!" ผมสั่ง เธอตืดนิ้ว แล้วเชือกที่พันตัวกริฟฟินอยู่ก็สลายไป

"ไป" ผมสั่ง "บิน"

"พรีกกกก!" เจ้ากริฟฟินกระพือปีก เราโผขึ้นไปในอากาศ เรือโคลงเคลงอย่างบ้าคลั่งและพุ่งผ่านโดมที่เปิดอยู่ออกไป เจ้ากริฟฟินแทบจะไม่สนใจน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นเลย มันบินเร็วจนคุณพ่อต้องกระโดดเพื่อขึ้นเรือให้ทัน ผมจุดมันขึ้นมา จากนั้นพวกเราก็เกาะเรือแน่น พยายามไม่ให้เรือพลิกคว่ำ

"เจียก!" คุณพ่อน

"ใช่" ผมเห็นด้วย "ไหนว่างน่าง่ายๆ"

แต่ทีนี้ พวกเราคือคนตระกูลเคน และนี่ก็ถือเป็นวันที่สบายที่สุดไปอีกพักใหญ่เลยละ

ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้ากริฟฟินรู้ทางได้อย่างไร มันร้องอย่างผู้มีชัยและบินฝ่าสายฝนในยามค่ำคืน ม้วนคัมภีร์ของเซดีเรืองแสงขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างทางบินกลับบ้าน ผมก็มองลงและเห็นเปลวไฟสีขาวจางๆ ลูกโซนอยู่เหนือหลังคาบ้านทุกหลังในบรูกลิน

ผมเริ่มสงสัยว่าเราขโมยอะไรมากันแน่ ว่ามันคือของที่เรต้องการหรือจะยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายกว่าเดิมกันแน่ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ผมก็รู้สึกว่โชคดีของเราใกล้หมดแล้ว

เซดี

บทที่ 3

คนขายไอศกรีมวางแผนฆ่าเรา

แปลกดีที่คนเราลืมนิ้วมือติดไฟอยู่ได้ง่ายซะหมด

โอ๊ะ ขอโทษนะ นี่เซดีพูด คุณคงไม่คิดว่าฉันจะปล่อยให้พี่ชายพล่ามไปเรื่อยหรือกโช่ใหม่ ขอร้องละ ไม่มีใครสมควรต้องคำสาปที่เลวร้ายขนาดนั้น

เรากลับมาถึงบ้านที่บรูกลิน และทุกคนก็เข้ามารุมฉันเพราะมือฉันติดแห้งอยู่กับคัมภีร์ไฟลูก

"ฉันไม่เป็นไร" ฉันยื่นกรราน "ไปดูแลแจ๊ส!"

พูดตามตรงนะ ฉันก็ชอบเป็นจุดสนใจบ้างนานๆ ที แต่ฉันไม่ใช่เรื่องที่น่าสนใจที่สุดในเวลานั้นแน่ๆ เราอ่อนลงบนหลังคาคฤหาสน์ซึ่งแค่ตัวมันเองก็แปลกพออยู่แล้ว อาคารทรงลูกบาศก์หลังนี้สร้างขึ้นจากหินปูนและเหล็กกล้าสูงห้าชั้น เป็นลูกผสมระหว่างวิหารอย่างอียิปต์และพิพิธภัณฑสถานศิลปะที่เกาะอยู่บนหลังคาโรงงานร้างในเซตริมน้ำของบรูกลิน แถมคฤหาสน์หลังนี้ยังระยิบระยับไปด้วยเวทมนตร์ และล่องหนจากสายตาของมนุษย์ทั่วไปอีกด้วย

บรูกลินทั้งเมืองถูกเป็นไฟ คัมภีร์เวทมนตร์นาราคาญที่มือฉันสาดเปลวเพลิงไปทั่วบรูกลินขณะที่เราบินกลับจากพิพิธภัณฑสถาน ไม่มีอะไรติดไฟจริงๆ หรือก และเปลวเพลิงที่ว่าก็ไม่ได้ร้อนด้วย แต่เราก็กังทำให้ผู้คน

แตกตื่นอยู่ดี เสียงหวอดดังลั่น ผู้คนออกมาออกกันบนถนนจ้องหลังคาบ้านติดไฟตาข่าย เฮลิคอปเตอร์บินวนพร้อมแสงไฟค้นหา

ถ้านั้นยังไม่ตื่นตื่นพอละก็ พี่ชายของฉันทกำลังปล้ำอยู่กับตัวกริฟฟิน เพื่อแกะเรือหาปลาออกจากคอของมัน และกันไม่ให้เจ้าสัตว์ประหลาดกินลูกศิษย์ของเรา

จากนั้นก็ถึงตาแจ็สซึ่งเป็นเรื่องเดียวที่น่ากังวลในตอนนี้อยู่ เธอยังหายใจอยู่ แต่ก็เหมือนจะอยู่ในอาการโคม่า เราเปิดเปลือกตาของเธอดู และเห็นมันเรืองแสงสีขาว ซึ่งไม่ใช่สัญญาณที่ดีแน่ๆ

ระหว่างนั่งเรือกลับ คุณพู่พยายามใช้เวทมนตร์อย่างลึกลับบางอย่างลือเลื่องชื่อกับแจ็ส ทั้งตบหน้าผากของเธอ ทำเสียงหยาบคาย และพยายามยึดขนมเจลลี่บินใส่ปาก คุณคงคิดว่ามันกำลังช่วยแจ็สอยู่ แต่อาการของเธอก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย

ตอนนี่วอลต์เข้าไปดูแลเธอ เขายุ่มแจ็สขึ้นอย่างทะนุถนอมและวางเธอลงบนเปลหาม ห่มผ้าห่มให้ จากนั้นก็ลูบผมของเธอขณะที่ลูกศิษย์คนอื่นๆของเราเข้าไปรุมล้อม และฉันก็ไม่ว่าอะไรจริงๆ นะ

ฉันไม่สนใจแม้แต่คิดเลยว่าเขาหล่อขนาดไหนได้แสงจันทร์ หรือว่าแขนของเขาล้ำขนาดไหนเมื่อสวมเสื้อแขนกุดตัวนั้น หรือแม้แต่ที่เขาจับมือแจ็ส หรือ...

โทษที คิดอะไรเพลินไปหน่อย

ฉันนั่งลงในมุมที่อยู่ห่างจากคนอื่นและรู้สึกเพลียสุดๆ แขนขวาของฉันทันยุบยิบเพราะถือกระดาษปาปรัสนานเกินไป เพลิงเวทจี้จี้วี่วี่ของฉันทัน

ฉันทันล้วงกระเป๋าซ้าย หยิบหุ่นขี้ผึ้งที่แจ็สให้ออกมา มันเป็นหุ่นรักษาที่เธอใช้ไล่โรคภัยหรือคำสาป ปกติแล้วหุ่นขี้ผึ้งพวกนี้ไม่ได้หน้าตาเหมือนใครหรอก แต่แจ็สตั้งใจปั้นหุ่นนี้เป็นพิเศษ มันถูกสร้างขึ้นมาเพื่อรักษาคนคนหนึ่งโดยเฉพาะ จึงทำให้มันทรงพลังกว่ามากและน่าจะเก็บไว้ใช้ในสถานการณ์คับขันเท่านั้น ฉันทันจำผมหยิกหยองของหุ่นขี้ผึ้ง เค้าโครงหน้าของมัน และดาบที่อยู่ในมือหุ่นได้ แจ็สถึงกับเขียนชื่อเจ้าของหุ่นด้วยอักษร

38 บัลลังก์แห่งไฟ

เฮียโรกลิฟิกไว้บนนอกของมันด้วยซ้ำ คาร์เตอร์

อีกไม่นานเธอจะต้องใช้สิ่งนี้ แจ็คบอกฉัน เท่าที่ฉันรู้ แจ็คไม่ใช่พนักงานขาย เธอมองไม่เห็นอนาคต แล้วเธอหมายความว่าอย่างไรกัน ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเมื่อไหร่ต้องใช้หุ่นนี้ ฉันนั่งจ้องคาร์เตอร์ตัวจิ๋วพร้อมกับสังหรณ์ว่าชีวิตของพี่ชายตกอยู่ในมือของฉันแล้ว

"เป็นอะไรหรือเปล่า" เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งถามขึ้น

ฉันรีบเก็บหุ่นซีดี๊ง บาสต์เพื่อนซี้อของฉันยืนมองอยู่ ฉันไม่รู้เหมือนกันว่ารออะไรอีก และดวงตาสีเหลืองเป็นประกายนั้นแปลว่าเธอกำลังเป็นห่วงฉันหรือกำลังขำกันแน่ เทพีแห่งแมวก็อ่านยากอย่างนี้ละ เธอรวบรวมสติดำเป็นหางม้าและสวมชุดรัดรูปลายเสือดาวตามปกติซึ่งเหมือนจะตีลังกากลางหลังได้ทุกเมื่อ และเธออาจจะทำแบบนั้นจริงๆ ก็ได้ อย่างที่บอกไป เราอ่านพวกแมวไม่ออกหรอก

"หนูไม่เป็นไรค่ะ" ฉันโกหก "หนูแค่..." ฉันโบกมือที่ติดไฟไปมาอย่างไม่รู้จะทำยังไงดี

"อืม" คัมภีร์นั้นดูจะทำให้บาสต์รู้สึกอึดอัด "ไหนขอข้าดูซิว่าทำอะไรได้บ้าง"

เธอคุกเข่าลงข้างฉันและเริ่มร่ายคาถา

ช่างแปลกลึกลับที่ต้องให้อัตตวิสัยมาร่ายคาถาให้ บาสต์ปลอมตัวเป็นมัมฟีน แมวของฉันมานานหลายปี ฉันไม่รู้เลยว่ามีเทพีนอนอยู่บนหมอนของฉันทุกคืน แต่แล้วหลังจากที่พ่อของเราปลดปล่อยเทพีของหนึ่งทวีติขมิวเซียม บาสต์ก็เผยร่างจริงของตัวเอง

เธอบอกว่าคอยคุ้มครองฉันมาหกปีแล้ว ตั้งแต่พ่อแม่ของเราปลดปล่อยเธอจากคุกภายในดูอาต ที่ซึ่งเธอถูกส่งไปต่อสู้อับอโอฟิส ฐูร่ายแห่งความโกลาหลชั่วคราวนรีนดร์

เรื่องมันยาว แต่สรุปสั้นๆ ก็คือแม่มองเห็นอนาคตว่าอโอฟิสจะหนีออกจากคุกได้ในที่สุด ซึ่งเทียบเท่ากับวันโลกาวินาจ ถ้าบาสต์ยังคงสู้กับมันตามลำพังต่อไปเธอก็จะถูกทำลาย แต่ถ้าบาสต์เป็นอิสระ แม่เชื่อว่าเธอจะมี

บทบาทสำคัญในการต่อสู้กับความโกลาหล พร้อมกับแม่ก็เลยปล่อยเธอออกมา ก่อนที่โพลีซจะปราบเธอได้ แม่ฉันตายเพราะการเปิดและปิดคูกของโพลีซ บาสต์จึงรู้สึกติดหนี้พ่อกับแม่ของเรา และกลายมาเป็นผู้พิทักษ์ของฉัน

ตอนนี้เธอกลายเป็นพี่เลี้ยง เพื่อนร่วมทาง และบางครั้งก็เป็นแม่ครัวส่วนตัว (บอกไปนิดหนึ่ง ถ้าเธอถามว่าอยากกินพริสกี้อูจัวร์ไหม โปรดตอบว่าไม่) ของทั้งคาร์เตอร์และฉัน

แต่ฉันก็ยังคิดถึงมัทฟิน ฉันต้องฝืนตัวเองไม่ให้เกาหูบาสต์หรือเอาขนมแมวให้เธอกินอยู่หลายต่อหลายหน แม้ฉันจะตั้งใจที่เธอไม่ได้คิดจะนอนบนหมอนฉันในเวลากลางคืนแล้วก็ตาม ขึ้นเป็นอย่งนั้นคงแปลกพิลึก

เธอร่ายคาถาจนจบและเปลวไฟบนคัมภีร์ก็ดับลง มือฉันคลายออกไปปิสรู่วงลงบนดัก

"ขอบคุณพระเจ้า" ฉันร้อง

"ขอบคุณเทพีต่างหาก" บาสต์แก้ "ไม่ต้องเกรงใจไป เราปล่อยให้พลังแห่งราทำให้เมืองลูกเป็นไฟไม่ได้ใช่ไหมล่ะ"

ฉันหันไปมองเมืองของเรา เปลวไฟดับลงแล้ว ทิวทัศน์เมืองบรูกลินกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง เว้นแต่สัญญาณไฟฉุกเฉินและมนุษย์ที่พากันกรี๊ดร้องอยู่บนท้องถนน อันที่จริงแล้วฉันก็คิดว่ามันออกจะเป็นเรื่องธรรมดาขนาดนั้น

"พลังแห่งราหรือคะ" ฉันถาม "หนูคิดว่ามันคัมภีร์นี่เป็นแค่เบาเสสเสียอีก มันคือคัมภีร์ของราชจริงๆ หรือคะ"

หางม้าของบาสต์ฟูขึ้นอย่างที่ผมเป็นเมื่อเธอกังวล ฉันเข้าใจแล้วว่าเธอรวบรวมเป็นหางม้าเพื่อที่มันจะได้ไม่ระเบิดฟูเหมือนหอยเม่นทุกครั้งที่เราตกใจ

"คัมภีร์นี้เป็น...ส่วนหนึ่งของคัมภีร์ทั้งหมด" เธอบอก "และข้าก็เตือนเจ้าแล้วว่าการควบคุมพลังแห่งรานั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้ หากเจ้ายังยืนยันว่าจะปลุกเขาขึ้นมา เปลวไฟต่อไปที่เจ้าจุดขึ้นอาจจะไม่ได้ปลอดภัยขนาดนี้"

"แต่เขาเป็นฟาโรห์ของพวกคุณไม่ใช่หรือคะ" ฉันถาม "คุณไม่อยากจะหาตัวขึ้นมาหรือคะ"

เธอหลบตา และฉันก็รู้ว่าเพิ่งจะพูดจาง่เงาขนาดไหน เราเป็นทั้ง

40 บ้าลึงก์แห่งไฟ

กษัตริย์และเจ้านายของบาสต์ นานแสนนานมาแล้วที่เขาเลือกให้เธอเป็นองครักษ์ของเขา แต่เขาก็ยังเป็นคนที่ส่งเธอไปในคุกนั้นเพื่อตรึงโอฟิสต์ครูตัวเอ้ของเขาไว้ตลอดกาล เพื่อให้เขาเกษียณได้อย่างสบายใจ ถ้าถามฉัน ฉันว่าเขาเห็นแก่ตัวไม่น้อยเลย

พ่อแม่ของฉันช่วยบาสต์หนีออกมาจากคุกที่กักขังเธอ แต่หนักก็แปลว่าเธอทิ้งหน้าที่ต่อลึ้กบอโอฟิสมาเหมือนกัน ไม่แปลกใจเลยที่เธอจะรู้สึกสองจิตสองใจเรื่องการพบหน้านายเก่าอีกครั้ง

"ไว้คุยกันตอนเช้าดีกว่า" บาสต์บอก "เจ้าต้องพักผ่อน และเราก็ควรคลี่คลายม้วนนั้นในยามกลางวันอันเป็นเวลาที่จะควบคุมพลังแห่งเราได้ง่ายขึ้น"

ฉันจ้องตักตัวเอง ปาปิรุสม้วนนั้นยังมีควันคุกรุ่น "ควบคุมได้ง่ายขึ้นหรือคะ แบบว่า...มันจะไม่ทำให้หนูลุกเป็นไฟหรือคะ"

"ตอนนี้เจ้าสัมผัสมันได้แล้ว" บาสต์ปลอบ "หลังถูกกักไว้ในความมืดมาหลายสหัสวรรษ มันก็แค่ไวต่อพลังต่างๆ มากเท่านั้นเอง ทั้งพลังเวทมนตร์พลังไฟฟ้า และความรู้สึก ข้า...เอ่อ หมุนปุ่มปรับความไวลงเพื่อไม่ให้มันลุกเป็นไฟอีก"

ฉันมองม้วนคัมภีร์ โชคดีที่บาสต์พูดถูก มันไม่ได้เกาะหนึบเข้ากับมือฉันหรือทำให้ทั้งเมืองลุกเป็นไฟอีก

บาสต์พยุงฉันขึ้น

"ไปนอนเถอะ ข้าจะบอกคาร์เตอร์ให้ว่าเจ้าสบายดี อีกอย่าง..." เธอยิ้มออกมา "พรุ่งนี้ก็เป็นวันสำคัญนี่นา"

นั่นสินะ ฉันคิดอย่างแสนจะหดหู่ มีแต่แม่ของฉันเท่านั้นที่ทำได้

ฉันหันไปมองพี่ชายซึ่งยังพยายามควบคุมเจ้ากริฟฟินอยู่ มันจับเชือกรองเท้าของคาร์เตอร์และไม่มีที่ท่าว่าจะปล่อยง่ายๆ

ลูกศิษย์ของเราเกือบยี่สิบคนเข้าไปห้อมล้อมแจ็สและพยายามปลุกเธอ วอลต์ไม่ได้ละจากข้างกายเธอเลย เขาเหลือบมองฉันอย่างอึดอัดครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปหาแจ็ส

"คุณอาจจะพูดถูก" ฉันบ่นจึ่งมำกับบาสต์ "บนนี้ไม่มีใครต้องการหนู

หอรอก"

ห้องนอนของฉันเป็นมุมหนึ่งอารมณ์บูดที่สวยที่สุด ตลอดเวลาหกปีที่ผ่านมา ฉันต้องอาศัยอยู่ในห้องใต้หลังคาของบ้านตากับยายที่ลอนดอน และแม้ฉันจะคิดถึงชีวิตแบบเดิมๆ คิดถึงลิซกับเอ็มมาเพื่อนซี้และแทบทุกอย่างในประเทศอังกฤษ ฉันก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าห้องที่บรูกลินของฉันหรูกว่ามาก

ระเบียบห้องส่วนตัวของฉันเผยให้เห็นวิวของแม่น้ำอีสต์ ฉันมีเตียงหนานุ่มใหญ่เบ้อเริ่ม ห้องน้ำส่วนตัว และตู้เสื้อผ้าชนิดที่เดินเข้าไปได้ซึ่งมีชุดใหม่ ผุดขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเวทมนตร์ แถมยังทำความสะอาดตัวเองได้ตามต้องการ อีกต่างหาก ตู้ลิ้นชักมีตู้เย็นในตัวซะโฉบไพบีนา น้ำหวานสุดโปรดของฉันซึ่งส่งตรงมาจากอังกฤษ และช็อกโกแลต (แหม สาวๆ ก็ต้องเอาใจตัวเองบ้างนำ) นอกจากนี้ระบบเครื่องเสียงก็ทันสมัยสุดๆ และผนังห้องก็ลงเวทเก็บเสียงไว้เพื่อให้ฉันเปิดเพลงได้ดังตามใจชอบโดยไม่ต้องกังวลเรื่องพี่ชายที่เฝ้าข้างห้อง ลิ้งที่วางอยู่บนตู้ลิ้นชักคือของชิ้นเดียวที่ฉันนำติดตัวมาจากห้องเก่าในลอนดอน มันคือเครื่องอัดเทปเก่าคร่ำคร่าที่ตากับยายยกให้เมื่อหลายปีก่อน ไซ้ มันล้ำสมัยลึนดี แต่ฉันก็เก็บมันไว้เพราะมันมีคุณค่าทางใจ ก็คาร์เตอร์กับฉันใช้มันบันทึกการผจญภัยของเราที่พระมดสีเลือดนี่นะ

ฉันต่อไอพอดเข้ากับลำโพง และไล่ดูรายการเพลง ฉันเลือกอัลบั้มรวมเพลงเคร่าเพราะกำลังรู้สึกแบบนั้นอยู่

อัลบั้ม 19 ของอเดลดังขึ้น ให้ตายสิ ฉันไม่ได้ฟังเพลงชุดนี้มาตั้งแต่...

ฉันน้ำตาคลอโดยไม่ทันตั้งตัว ฉันฟังเพลงชุดนี้ในคืนก่อนวันคริสต์มาสที่พอกับคาร์เตอร์มารับฉันไปบริติชมิวเซียม คืนที่ชีวิตของเราเปลี่ยนไปตลอดกาล

อเดลร้องเพลงราวกับใครบางคนกระซอกหัวใจของเธอไป เธอพูดถึงหนุ่มที่เธอชอบ สงสัยว่าต้องวางตัวอย่างไรเขาจึงจะต้องการเธอ และฉันก็เข้าใจความรู้สึกของเธอ เมื่อคริสต์มาสที่แล้ว เพลงนั้นทำให้ฉันนึกถึงครอบครัวของตัวเอง ทั้งแม่ที่ตายไปตั้งแต่ฉันยังเล็ก และพอกับคาร์เตอร์

ซึ่งเดินทางท่องโลกไปด้วยกัน แต่กลับทิ้งฉันไว้ในลอนดอนกับตายาย รวากับ ไม่ต้องการให้ฉันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

ฉันรู้ว่าเรื่องซับซ้อนกว่านั้น มีทั้งศึกชิงความเป็นผู้ปกครองอันวุ่นวาย ร้ายกาจซึ่งมีทนายและการประลองด้วยไม้กวานขนมเข้ามาพัวพัน และพอ ก็อยากจับคาร์เตอร์กับฉันแยกกันเพื่อที่เราจะได้ไม่ปลุกอำนาจเวทในตัวกัน และกันขึ้นมาก่อนจะพร้อม แล้วก็...ใช่ นับตั้งแต่นั้นมาเราก็สนิทกันมากขึ้น พอเจอฉันบ่อยขึ้นมากแม้จะกลายเป็นเทพเจ้าของโลกหลังความตายไปแล้ว

ก็ตาม ส่วนแม่...ฉันเจอวิญญาณของท่าน ก็คงพอจะมีความหมายอยู่บ้างละ แต่เพลงเหล่านั้นก็ยังพาความเจ็บปวดและความโกรธที่ฉันเคยรู้สึกเมื่อ วันคริสต์มาสกลับมา ฉันคงไม่ได้ลืมมันเสียสนิทอย่างที่เคยคิดลึนนะ

ฉันตั้งท่าจะกดปุ่มข้าม แต่ก็เปลี่ยนใจปล่อยให้มันเล่นต่อ ฉันโยน ข้าวของลงบนตู้ลิ้นชัก ทั้งหมดปาวปาวนั่น นั่นนี่ฝั่งคาร์เตอร์ตัวจิ๋ว ยามเวท ประจำตัว และคทา ฉันความหาไม้เท้าก่อนจะนึกได้ว่าไม่มีแล้ว เจ้ากริฟฟิน กินมันไป

"ไอ้ตัวสมองนงี่เง่า" ฉันบ่นพึมพำ

ฉันเริ่มเปลี่ยนชุดจะเข้านอน ฉันติดรูปถ่ายมากมายไว้ที่บ้านประตู ด้านในของผู้เสื้อฟ้า ส่วนใหญ่แล้วก็เป็นรูปเพื่อนๆ กับฉันที่โรงเรียน มีรูปลิซ เอ็มม่า และฉันแลบลิ่นปลิ้นตาในตู้โทรศัพท์ที่ถนนพิกคาดีลลี พวกเราดูเด็ก และบ๊องสุดๆ

ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าพรุ่งนี้อาจจะได้เจอทั้งสองเป็นครั้งแรกในรอบ หลายเดือน ตากับยายชวนฉันกลับไปเยี่ยมบ้าน และฉันก็ตั้งใจจะออกไป เกี่ยวกับเพื่อนด้วย หรืออย่างน้อยฉันก็วางแผนไว้อย่างนั้น ก่อนที่คาร์เตอร์ จะทิ้งระเบิดที่เราเหลือเวลาแค่ห้าวันในการกู้โลก ตอนนี้ใครจะรู้สึ่วว่าจะเกิด อะไรขึ้น

ประตูตู้เสื้อผ้าของฉันมีรูปที่ไม่ใช่รูปลิซกับเอ็มม่าอยู่แค่สองใบ ใบหนึ่ง เป็นรูปคาร์เตอร์กับฉันและอาเอมอสในวันที่อาไปอียิปต์เพื่อ...เอ จะเรียกว่า อะไรดีนะ เวลาที่คนเราต้องไปรักษาตัวหลังถูกเทพเจ้าปีศาจเข้าสิงนะ

คงเรียกว่าพักร้อนไม่ได้สินะ

ใบที่สองเป็นภาพวาดอะนูบิส คุณอาจจะเคยเห็นเขามาก่อน นายคนที่ มีหัวเป็นหมาใน เทพเจ้าแห่งงานศพ ความตาย และอะไรทำนองนั้นนะ เขาปรากฏตัวอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่งในศิลปะแบบอียิปต์ นำขบวนวิญญาณผู้ วายชนม์เข้าไปยังโถงแห่งการตัดสิน คุณเขายู่นหน้าตาซึ่งแห่งจักรวาล ซึ่ง หน้าหนักหัวใจเทียบกับขนนกแห่งลัจจะ

ทำไมฉันถึงมีภาพเขาอะหรือ

[ก็ได้ คาร์เตอร์ ฉันสารภาพก็ได้ ถ้ามันจะทำให้พี่หุบปาก]

ฉันแอบฟังอะนูบิสนิดหน่อย ฉันรู้ว่ามันฟังดูเง่า เด็กสาวสมัยใหม่ หลงรักหนุ่มหัวหมาอายุห้าพันปี แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันเห็นเมื่อมองภาพของ เขา ฉันจดจำอะนูบิสในร่างที่เขาปรากฏตัวให้เห็นที่นิวยอร์กสี่สัปดาห์ก่อน ครั้งแรก เด็กหนุ่มวัยสิบหก สวมเสื้อหนังกับกางเกงยีน ผมสีดำดูยุ่งเหยิง มีดวงตาสีช็อกโกแลตคู่สวยเศร้า ไม่ใช่หัวหมาแน่ๆ

ฉันรู้ว่ามันยังฟังดูเง่าเพราะเขาเป็นถึงเทพเจ้า และเราก็ไม่ได้มีอะไร เหมือนกันเลย หลังการผจญภัยที่พระมิตลีเลือกฉันก็ไม่ได้ข่าวจากเขาอีก ซึ่ง ฉันก็ไม่ควรจะไปสนใจแม้ว่าตอนนั้นเขาจะทำท่าเหมือนสนใจฉัน แถมยัง อาจจะพูดเป็นนัยๆ ด้วยซ้ำ...ไม่หรอก ฉันคงคิดไปเอง

ในช่วงเจ็ดสัปดาห์นับตั้งแต่วอลต์ สโตนมาถึงเคหาสน์บรูกลิน ฉัน คิดว่าลิมอะนูบิสได้แล้วเสียอีก แต่วอลต์ก็เป็นลูกศิษย์ของฉัน และฉันไม่ควร คิดกับเขาแบบนั้น ถึงจะค่อนข้างมั่นใจว่าเราบึ่งกันตั้งแต่แรกเจอก็เถอะ มา ตอนนี้วอลต์ก็กลับตีตัวออกห่าง เขาทำตัวลึบๆ ล่องๆ ทำท่ารู้สึกผิดตลอดเวลา และคุยแต่กับแจ็ส

ชีวิตฉันอับเฉาสิ้นดี

ฉันสวมชุดนอนขณะถือเคลย์ร้องเพลงอยู่ เพลงของเธอพร่ำเพื่อเรื่อง ถูกหนุ่มมองข้ามทุกเพลงเลยหรือไงนะ จู๊ๆ ฉันก็รู้สึกว่ามันน่ารำคาญขึ้นมา ฉันปิดเพลงและทิ้งตัวลงบนเตียง

โซคร้ายที่การนอนหลับกลับยิ่งทำให้ค่าสินของฉันแยลงไปอีก

44 บัลลังก์แห่งไฟ

พวกเราที่เคหาสน์รูกลินเข้านอนพร้อมกับเครื่องวางเวทมนตร์มากมาย เพื่อคุ้มครองเราจากฝันร้าย วิญญาณรังควาน และบางโอกาสที่วิญญาณของเราเองนี่ก็อยากจะออกไปเที่ยวเล่น ฉันมีหมอนเวทมนตร์สำหรับพนักวิญญาณของตัวเอง หรือบ...ถ้าคุณอยากจะใช้ภาษาอียิปต์...ไว้ในร่างด้วยซ้ำ

แต่ฉันก็ไม่ใช้ระบบที่สมบูรณ์แบบ บางครั้งฉันก็ยังไม่รู้ถึงกลิ่นพลังที่เข้ามาสะกิดเรียก หรือบางทีวิญญาณของฉันก็จะเป็นฝ่ายบอกเองว่าอยากไปที่อื่น ว่ามีเรื่องสำคัญที่ฉันควรจะได้เห็น

ฉันรู้สึกแบบนั้นทันทีที่ผล็อยหลับ คิดเสียว่ามันเป็นสายเรียกเข้าแล้วกัน สมองของฉันจะถามฉันว่าจะรับสายหรือวางสาย ส่วนใหญ่แล้วการวางสายจะดีกว่า ยิ่งเมื่อสมองฉันไม่รู้ว่ามีใครโทรมาด้วยแล้ว

แต่บางครั้งสายเรียกเข้าพวกนี้ก็สำคัญ และพຽ່งนี้ก็วันเกิดฉันแล้วด้วย พ่อกับแม่อาจจะพยายามติดต่อฉันจากโลกหน้าก็ได้ ฉันนึกภาพทั้งคู่นั่งอยู่ในโถงแห่งการตัดสิน พ่ออยู่บนบัลลังก์ในร่างของเทพโอซิริสผู้มีผิวกายสีน้ำเงิน ขณะที่แม่สวมชุดสีขาวโปร่งบาง พวกเขาอาจจะสวมหมวกปาร์ตี้ร้องเพลง แสบปีเบิร์ธเคย์ขณะที่อัมมิตผู้กลืนกิน ลัทธิประหลาดตัวจิ๋วที่พวกเขาเลี้ยงไว้กระโดดขึ้นลงส่งเสียงโฮ่งๆ

หรือไม่อาจจะเป็นอะนุบิสที่โทรมาถามว่า *หวัดดี เอ่อ อยากจะไปงานศพด้วยกันหรืออะไรทำนองนั้นไหม*

แหม...อะไรก็เป็นไปได้ล่ะ

ดังนั้นคืนนี้ฉันจึงรับสาย ปลอบให้ดวงวิญญาณไปยังที่ที่มันอยากไป แล้วบวของฉันก็ลอยออกจากร่าง

ถ้าคุณไม่เคยเดินทางด้วยบว ฉันก็ไม่แนะนำให้ลองหรอกนะ เว้นแต่คุณอยากจะกลายเป็นผีไก่อะล่องไปตามกระแสแห่งคูอาตโดยควบคุมตัวเองไม่ได้

ไม่มีใครมองเห็นบว ซึ่งก็นับว่าดี เพราะมันมีรูปลักษณ์เหมือนนกยักษ์ แต่ดันมีศีรษะเหมือนคุณ กาลครั้งหนึ่งฉันเคยควบคุมร่างบวของตัวเองให้ดูน่าอัปอายน้อยกว่านี้ได้ แต่ตั้งแต่ไอซิสออกจากร่างไปฉันก็ทำไม่ได้แล้ว

เดี๋ยวนี้เมื่อใดก็ตามที่ฉันออกจากห้อง ฉันก็จะติดอยู่ในร่างสัตว์ปีก

ประตูระเบียงเปิดออก สายลมแห่งเวทพัดฉันออกไปยังยามค่ำคืนแสงไฟของเมืองนิวยอร์กพราวเลือนและจางลง แล้วฉันก็พบว่าตัวเองอยู่ในห้องใต้ดินที่คันทา โถงแห่งกาลสมัยในศูนย์บัญชาการใหญ่ของเคหาสน์แห่งชีวิตใต้กรุงโคโร

ห้องห้องนี้ยาวจนใช้จัดแข่งวิ่งมาราธอนได้ กลางห้องมีพรมสีน้ำเงินระยิบระยับคล้ายแม่น้ำปูอยู่ ม่านแสงเรืองรองอยู่ระหว่างเสาแต่ละต้นทั้งสองด้านฉายภาพโฮโลแกรมเล่าถึงประวัติศาสตร์อันยาวนานของอียิปต์ แสงเปลี่ยนสีไปตามยุค ตั้งแต่แสงสีชาวจ้าของยุคแห่งเทพเจ้า จนถึงแสงสีแดงก่ำของยุคปัจจุบัน

เพดานนั้นสูงยิ่งกว่าห้องจัดเลี้ยงในพิพิธภัณฑสถานลูเวียอีก โถงกว้างสว่างไสวด้วยแสงจากลูกกลมพลังงานและอักษรเฮียโรกลิฟิกซึ่งลอยไปทั่วราวกับใครบางคนเพิ่งทำซีเรียลมือเช้าสำหรับเด็กน้อยหลายกิโลหกในสภาวะไร้น้ำหนัก ขนมเคลือบน้ำตาลหลากสีลอยละล่องและชนกันเหมือนภาพสโลว์โมชั่น

ฉันลอยไปจนสุดปลายห้อง เหนือยกพื้นซึ่งมีบัลลังก์ฟาโรห์ตั้งอยู่ มันเป็นเพียงที่ประทับตามธรรมเนียมซึ่งวางมาตั้งแต่อียิปต์ล่มสลาย แต่ถัดลงมาชั้นหนึ่งเป็นที่นั่งของอัคราจารย์ผู้เป็นจ้าวแห่งโนมที่หนึ่ง ผู้นำของเคหาสน์แห่งชีวิต และผู้ใช้เวทที่ฉันปลื้มน้อยที่สุดในโลก มิเชล เดล์จาร์แดงส์

ฉันไม่ได้เจอเมอซิเออร์ผู้นำคบมาตั้งแต่เรานุกพีระมิดสีเลือด และต้องประหลาดใจเมื่อเห็นว่าเขาแก่ขึ้นมากแค่ไหน เขาเพิ่งจะขึ้นเป็นอัคราจารย์ได้ไม่กี่เดือน แต่เส้นผมสีดำมันวับและเคราสองแฉกของเขากลับแซมด้วยสีเทาเสียแล้ว เขาใช้ไม้เท้ายื่นร่างไว้อย่างเหนียวอ่อนราวกับแผ่นหนังเลือดวาวประจำตำแหน่งอัคราจารย์ที่พาดอยู่บนไหล่ชั้นบนกึ่งเหมือนตะกั่ว

จะให้พูดว่าสงสารเขาก็คงพูดได้ไม่เต็มปากหรอกนะ เราไม่ได้จากกันฉันมิตร เรารวมพลังกัน (หรืออะไรทำนองนั้น) เพื่อปราบเทพเซต แต่เขาก็ยังคิดว่าเราเป็นผู้ใช้เวทนอกคอกสุดอันตรายอยู่ เขาเชื่อว่าถ้าเรายังศึกษาวิถี

40 บัลลังก์แห่งไฟ

แห่งเทพเจ้าต่อไป (ซึ่งเราก็อำนาจ) เขาจะบดขยี้เราในครั้งหน้าที่เจอกัน เราก็เลยไม่อยากชวนเขามาดื่มหน้าชาที่บ้านนัก

ใบหน้าของเขาซุบซอบ แต่ดวงตาก็ยังเป็นประกายชั่วร้าย เขาเพ่งภาพสีแดงดุจเลือดบนม่านแห่งแสงราวกับกำลังรออะไรบางอย่างอยู่

"เอสดีล อัลเล่?" เขาถามเป็นภาษาฝรั่งเศส ความรู้ภาษาฝรั่งเศสระดับประถมของฉันแปลออกมาได้ว่า 'เขาไปแล้วหรือยัง' หรือไม่กี่ 'นายช่อมเกาะแล้วหรือยัง'

ก็ได้ๆ น่าจะเป็นข้อแรกมากกว่า

ฉันผลลอกแล้วว่าเขากำลังพูดกับฉันอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วก็มีเสียงแหบแห้งตอบมาจากหลังบัลลังก์ว่า

"ไปแล้วครับท่าน"

ชายคนหนึ่งก้าวออกมาจากเงามืด เขาสวมชุดสีขาวทั้งตัว ตั้งแต่สูทผ้าพันคอ ยันแว่นกันแดด สิ่งแรกที่ฉันคิดก็คือ เทพเจ้าช่วย นี่คือคนชายไอศกรีมผู้ชั่วร้ายนี่นา

เขามิรอยยิ้มที่ดูใจดี แก้มยู่ๆ และผมสีเทาหยิกเป็นลอน ฉันคิดว่าเขาไร้พิษสงหรือแม้แต่เป็นมิตร... จนกระทั่งเขาถอดแว่นกันแดดออก

ดวงตาของเขาถูกทำลาย

ฉันยอมรับว่าฉันกลัวเกี่ยวกับลูกตา ถ้ามีใครเปิดวิดีโอเรื่องการผ่าตัดเรตินาขึ้นมา ฉันจะวิ่งหนีออกจากห้องทันที แค่คิดถึงคอนแทกเลนส์ฉันก็ขนลุกแล้ว

แต่ดวงตาของชายชุดขาวดูเหมือนถูกสาดน้ำกรดก่อนจะถูกแมวดะกุกซ้าแล้วซ้าเล่า เปลือกตาของเขาคือเนื้อเยื่อแผลเป็นก้อนยักษ์ซึ่งปิดไม่สนิท คิ้วไหม้จนโกร๋นและมีร่องลึก ผิวเหนือโหนกแก้มของเขาแดงและพุพอง ขณะที่ลูกตาเป็นสีแดงเลือดปนขาวชุ่นดูน่ากลัวจนฉันไม่อยากเชื่อว่าเขายังมองเห็นอะไรเห็น

เขาสูดลมหายใจและหอบอย่างหนักจนทำให้ฉันปวดหน้าอกตามเครื่องรางรูปงูทำจากเงินส่องประกายอยู่บนเสื้อเซ็กซี่ของเขา

"เขาเพิ่งเปิดประตูมิติเมื่อครู่ก่อนครับท่าน" ชายคนนั้นตอบเสียงแหบ "ในที่สุดเขาก็กลับไปแล้ว"

เสียงนั้นน่าสยดสยองไม่แพ้ดวงตา ถ้าเขาเคยถูกสาदन้ากรตจริง มันก็คงไหลลงไปถึงปอด แต่ชายคนนั้นก็ยังมีได้ ดูสงบและอารมณ์ดีในชุดสูทรีดเรียบกริบสีขาว รวากับบอดี้เจอรอที่จะขายไอศกรีมให้กับเด็กเล็กๆ แทบไม่ไหว

ชายคนนั้นก้าวเข้าไปหาเคสจ์าร์แดงส์ซึ่งยังจ้องม่านแสงอยู่ คนขายไอศกรีมมองตามสายตาของเขา ฉันทำตาม และในที่สุดก็รู้ว่าอัคราจารย์มองอะไรอยู่ แสงที่เสาดันสุดท้ายใกล้กับบัลลังก์เริ่มเปลี่ยนไป แสงสีแดงของยุคปัจจุบันคล้าขึ้นเป็นสีม่วงคล้าयरอยซ้ำ ในครั้งแรกที่ฉันมาเยือนโถงแห่งกาลสมัย มีคนบอกฉันว่าห้องนี้จะยาวขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไป และตอนนี้ฉันก็เห็นมันเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา พื้นและผนังกระเพื่อมราวกับภาพลวงตาลงกลางทะเลทราย ก่อนจะยืดออกอย่างช้าๆ แล้วแถบลำแสงสีม่วงก็กว้างขึ้น

"อา" คนขายไอศกรีมว่า "ชัดขึ้นมากแล้ว"

"ยุคใหม่" เคสจ์าร์แดงส์พิมพ์ "ยุคมืด สีแห่งแสงไม่ได้เปลี่ยนมาพันปีแล้ววลาติเมียร์"

คนขายไอศกรีมชื่อวลาติเมียร์รี โอเค

"ต้องเป็นเพราะพวกเคนเน่จ" วลาติเมียร์ว่า "ท่านน่าจะฆ่าคนที่อายุมากตอนที่เขาอยู่ในกำมือของเรา"

ขนนกของบาฉินฟูขึ้น ฉันตระหนักว่าเขาหมายถึงอาเอมอส

"ไม่" เคสจ์าร์แดงส์ตอบ "เขาอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของเรา ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาการรักษาต้องได้รับที่พักรพ แม้กระทั่งพวกเคน"

วลาติเมียร์สุดลมหายใจเข้าลึกซึ่งก่อให้เกิดเสียงคล้ายเครื่องดูดฝุ่นตันจ "แต่เมื่อเขาไปแล้ว เราก็ต้องลงมือลิคริบ ท่านเองก็ได้ข่าวจากบรูกลินแล้ว เด็กพวกนั้นพบคัมภีร์ที่อนแรก ถ้าพวกเขาเจออีกสองที่ที่เหลือ..."

"ฉันรู้ วลาติเมียร์"

"พวกเขาหักหน้าเคหาสน์แห่งชีวิตในแอริโซนา พวกเขาทำสัญญาสงบศึกกับเซตแทนที่จะทำลายเขาเสีย และตอนนี้ก็ออกตามหาคัมภีร์แห่งรา

อีก ถ้าท่านจะอนุญาตให้ผมจัดการกับพวกนั้น..."

หัวไม้เท้าของเดส์จาร์แดงส์ลุกโชติขึ้นเป็นเปลวไฟสีม่วง "ใครกันแน่ที่เป็นอัคราจารย์"

เขาขึ้นเสียง สีหน้าอารมณ์ดีของวลาติเมียร์ซีตลงเล็กน้อย "ท่านครับ"

"และฉันก็จะจัดการกับพวกเคนเมื่อถึงเวลา แต่พอพิฟิสเป็นภัยที่ร้ายยิ่งกว่า เราต้องทุ่มพลังทั้งหมดเพื่อผนึกพญางูนั้น ถ้าพวกเคนสามารถช่วยพวกเราฟื้นฟูระเบียบ..."

"แต่ท่านอัคราจารย์ครับ" วลาติเมียร์ซีตขึ้น เสียงของเขาฟังดูเข้มกว่าเดิมราวกับมีพลังเวทแฝงอยู่ "พวกเคนเป็นส่วนหนึ่งของปัญหา พวกเขาทำให้มาอิตเสียดสมดุล พวกเขาปลุกเทพเจ้าขึ้นมาและสอนเวทต้องห้าม แดมตอนนี้ยังคิดจะปลุกราผู้ที่ไม่ได้ครองบัลลังก์มานับตั้งแต่อียิปต์ถือกำเนิดขึ้นให้ฟื้นคืน พวกเขาจะทำให้โลกปั่นป่วนและมีแต่จะทำให้ความโกลาหลออกงาม"

เดส์จาร์แดงส์กะพริบตาราวกับกำลังจุ่นง "บางทีนายอาจจะพูดถูกฉัน...ฉันขอคิดดูก่อน"

วลาติเมียร์โเค็งคำนับ "แล้วแต่ท่านจะประสงค์ครับ ผมจะระดมพลและรอคำสั่งให้ทำลายเคหาสน์บรูกลิน"

"ทำลาย" เดส์จาร์แดงส์นิ้วหน้า "ใช่ นายจะรอฟังคำสั่งของฉัน ฉันจะเป็นคนกำหนดเวลาเองวลาติเมียร์"

"ดีเลยครับ แล้วถ้าพวกเคนออกตามหาคัมภีร์อีกสองม้วนเพื่อปลุกราชินีมาล่ะครับ คัมภีร์ม้วนหนึ่งอยู่ไกลเกินเอื้อมของพวกเขา แต่อีกม้วน..."

"ฉันขอปล่อยให้เป็นหน้าที่ของนาย พิทักษ์มันให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้"

ดวงตาของวลาติเมียร์ในยามตื่นเต้นยิ่งน่าเกลียดน่ากลัวกว่าเดิม... เต็มไปด้วยเมือกและวาววับอยู่ใต้เปลือกตาพิกลพิการนั้น มันทำให้ฉันนึกถึงอาหารเข้าสู่โปรดของตา ไข่ต้มยางมะตูมราดซอสทาบาซโก้

[ขอโทษนะที่มันฟังดูน่าขยะแขยง แต่คาร์เตอร์ พิกี้ไม่ควรจะกินตอนที่ฉันอัดเทปอยู่นี่]

"ท่านช่างชาญฉลาดนัก" วลาติเมียร์บอก "เด็กพวกนั้นจะออกตามหา

คัมภีร์ครับ พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น หากพวกเขาออกจากที่นั่นและเข้ามา
ในเขตของผม..."

"ฉันเพิ่งบอกว่าเราจะกำจัดพวกมันไม่ใช่รี" เด็ลจาร์แดงส์พูดเสียงเรียบ
"ที่นี้ก็ได้แล้ว ฉันต้องใช้ความคิด"

วลาติเมียร์ถอยเข้าไปในเงา แม้จะสวมชุดขาวแต่เขาก็ทำตัวกลมกลืน
ได้ดีทีเดียวละ เด็ลจาร์แดงส์หันกลับไปยังมานแห่งแสง "ยุคใหม่" เขาพิมพ์
"ยุคแห่งความมืด"

ตอนนั้นเอง บาวของฉันทูกกระแสน้ำแห่งคูอาตูดูดเข้าไปและตรงกลับไป
หาร่างที่กำลังหลับใหลของฉัน

"เซดี" เสียงหนึ่งเรียกขึ้น

ฉันผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียง หัวใจของฉันเต้นแรง แสงสีเทาของยามเช้า
สาดผ่านหน้าต่างเข้ามา คนที่นั่งอยู่ปลายเตียงของฉันคือ...

"อาเอมอสหรือคะ" ฉันตะกุกตะกัก เขายิ้ม

"สุขสันต์วันเกิดหลานรัก ขอโทษนะที่ทำให้ตกใจ หลานไม่ลุกไปเปิดประตู
อาโก้เลยเป็นห่วง"

เขากลับมาดูแข็งแรงเต็มที่และแต่งตัวทันสมัยเหมือนเดิมแล้ว อาเอมอส
สวมแว่นกรอบลวด หมวกปีกกลมทรงแบน และชุดสูทผ้าขนสัตว์วีลต์ไต้ลือตาเลียน
ซึ่งทำให้เขาดูดีและล่ำน้อยลงนิดหน่อย เขาก็กมยวาวเป็นเปียจ๊วๆ ร้อย
ลูกบิดสีดาววับซึ่งน่าจะเป็นหินออบซิเดียน อาของฉันทูเหมือนนักดนตรี
แจ๊ซ (ซึ่งใช่) หรือไม่กี่เจ้าพ่ออัล คาโปนฉบับแอฟริกัน-อเมริกัน (ซึ่งไม่ใช่)

ฉันตั้งท่าจะถามว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง แต่แล้วฉันก็ตระหนักถึงความหมาย
ของสิ่งที่เห็นในโถงแห่งกาลสมัย

"ทุกอย่างเรียบร้อยดี" อาเอมอสบอก "อาเพิ่งกลับมาจากอียิปต์"

ฉันพยายามกลืนน้ำลาย รู้สึกหายใจลำบากแทบจะเท่านายวลาติเมียร์
ผู้ร้ายจากคนนั้น "หนูก็เหมือนกันคะอา แต่ไม่มีเรื่องไหนเรียบร้อยดีหรอก
คะ พวกเขากำลังจะมาดขยี้เรา"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)